

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

► 9 Marzo, 2015

MÚSICA

Jordi Savall s'enfronta a un nou "Everest de la música"

El Palau acull la 'Passió segons sant Mateu' de Bach

LAURA SERRA
BARCELONA

A aquestes altures de la seva trajectòria, gairebé es fa difícil imaginar veritables nous reptes per a Jordi Savall. La *Passió segons sant Mateu* de Bach era un dels cims que volia escalar, però ha anat endarrerint el moment de fer-ho perquè es tracta d'un "Everest de la música", que arriba després d'una altra fita com la *Missa Salisburgensis* de F.I. von Biber, que va interpretar al gener a L'Auditori. "La *Passió* és una obra que tracta sobre la vida, la mort, els sentiments, l'emoció, i vaig sentir que estic prou madur per afrontar-la d'una manera total", explica el músic. Savall diu que ha "necessitat" aquests 50 anys de carrera per sentir-se bé dins la música de Bach. La *Passió segons sant Mateu* és la culminació d'un recorregut per l'obra d'un compositor "clàssic, romàntic, expressionista i modern", que va arrencar amb les sonates per a viola de gamba, les suites, l'*Ofrena musical*, els *Concerts de Brandenburg*, la *Missa en si menor* i fins al *Magnificat*.

A més de la maduresa, un altre motiu per posposar aquesta peça ha sigut l'exigència: "Sempre m'he negat a interpretar obres corals amb cors que no hagi preparat jo mateix". Això ha requerit un procés de selecció rigorosa dels cantants per garantir l'enfocament precís i el resultat al qual aspira el músic d'Igualada. "És una obra que ve d'una tradició molt antiga, que barreja cants de pregàries, fragments de grans cors i àries operístiques, i tots aquests elements estan enllaçats per la declamació de l'Evangeliista. I jo en voldria remarcar un sentit: és una obra que parla de Jesús però també de coses que passen avui, del fanatisme, del poder, de la ignorància. És una vivència contemporània", diu.

Savall busca la connexió profunda amb Bach, no només amb la partitura, sinó amb la música "com a forma de comunicar-se en un món de patiment, o de connectar amb el present i el passat, fins i tot amb allò que has perdut", defensa, recordant la seva companya, Montserrat Figueras, morta fa més de tres anys. "Des de llavors, visc la música de

Intenció
"És una obra que parla de Jesús però també de coses que passen avui"

Petició
Savall reclama més ajuts per a la cultura i que s'hi impliquin les grans fortunes

Jordi Savall va presentar al Palau de la Música un espectacle que ja té pràcticament totes les entrades exhaurides. ACN

manera diferent", afirma. El director necessita que els cantants i músics –ell interpretarà els fragments de viola de gamba– notin "cada paraula, cada sentit de cada frase".

Malgrat que Savall té residència artística a L'Auditori, portarà la *Passió segons sant Mateu* diumenge que ve al Palau de la Música, que ha pogut finançar els 120.000 euros que costa el concert, sense comptar-ne la preparació, que va a càrrec de la Fundació CIMA del mateix músic. Les dues formacions que dirigeix, La Capella Reial de Catalunya i Le Concert des Nations, amb 21 solistes, actuaran amb el Cor Infantil Amics de

la Unió de Granollers. El dia abans faran una funció prèvia a l'Auditori de Lleida. Això els servirà per ajudar a finançar, també, el projecte. Savall no perd ocasió per reivindicar ajuts més elevats per a la cultura i que les grans fortunes s'hi impliquin. De fet, la *Passió segons sant Mateu* de Bach va suposar el renaixement de la música antiga i va ser l'inici de la recuperació del patrimoni antic, cosa que va situar Alemanya com a entitat cultural central. "Això al nostre país no ha passat mai. Per fer això cal tenir consciència del valor dels grans mestres antics, un projecte i la voluntat de fer-ho", diu Savall. ■

CLÀSSICA

Un cor excepcional per a l'espiritualitat d'Arvo Pärt

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

Cor de la Ràdio de Letònia
SANTA MARIA DEL PI 7 DE MARÇ

La part central de l'homenatge avançat que el Palau de la Música ha dedicat al 80è aniversari d'Arvo Pärt (coincidint amb el que també li dediquen el Cor i Orquestra Nacional d'Espanya) girava al voltant d'una de les partitures més dilatades del

compositor estonià. *Passio* repassa les últimes hores de Jesús a partir de la versió llatina de l'*Evangelii secundum sanctum Iohannem* en un estil d'una extrema austeritat que defuig tota pretensió dramàtica. De fet, la concentració de la música, amb les seves fórmules repetitives, denota una espiritualitat íntima a anys llum de l'excés barroc dels retaules de la basílica de Santa Maria del Pi que el Cor de la Ràdio de Letònia tenia davant seu. (Per cert, ¿quan acabarà la tonteria de posar en anglès els noms de formacions de països que no tenen pas com a pròpia la llengua de Britten?)

El Cor de la Ràdio de Letònia, dirigit per Sigvards Klava, a l'església de Santa Maria del Pi. ANTONI BOFILL

La partitura requereix la màxima atenció de l'oïdor per capir les subtils inflexions del discurs, alhora que posa la màxima exigència als intèrprets per evitar estendre el sopor entre el públic. Pocs conjunts estan més ben preparats que el letó, dirigit amb apropiada sobrietat per Sigvards Klava.

La part coral és limitada, però el catàrtic final, una explosió alliberadora de so, va tornar a evidenciar el nivell estratosfèric d'aquesta formació. Un millor tast el vam tenir en les obres que obrien el concert, el tan simple com enginyós *Solfeggio* de Pärt, l'estrena de *Lasciatemi morire* de Vivancos (o com passar Monteverdi per la liquadra) i l'ensucrat *The fruit of silence* de Vasks: la precisió, calidesa, cohesió i amplitud de les veus deixava estupefacte. —

► 9 Marzo, 2015

CLÁSICA

Tibio homenaje a Sibelius

OBC. Fazil Say, piano.

Hannu Lintu, director.

Obras de Granados, Say y Sibelius.

Auditori. Barcelona, 6 de marzo

JAVIER PÉREZ SENZ

Para ser uno de los sinfonistas más importantes del siglo XX, Jean Sibelius tiene una presencia más bien escasa en nuestros auditorios. En 2015 se cumplen 150 años del nacimiento del compositor finlandés y, de hecho, no hay ni rastro de su música en las actuales temporadas de Ibercamera y Palau 100. Adquiere así más valor el homenaje de la OBC, que ha incluido dos obras suyas en su temporada de abono; la *Sinfonía núm. 2*, el pasado octubre, bajo la batuta de Víctor Pablo Pérez y la *Sinfonía núm. 5* que el finlandés Hannu Lintu ha dirigido este fin de semana en el Auditori.

Dicen los programadores que hay que andar con cuidado con Sibelius porque no atrae al público; lamentablemente, la visión de cientos de butacas vacías en el concierto del viernes no les hará cambiar de opinión. A nivel promocional, la *Quinta* de Sibelius no ha tenido el más mínimo protagonismo en los anuncios del programa, volcados en la actuación del pianista y compositor turco Fazil Say.

El pianista turco Fazil Say interpretó obras de Sibelius en el Auditori

El programa se inició con una versión, no demasiado pulida en los detalles, del prelude del acto tercero de la ópera *Follet* de Enric Granados, página de colores wagnerianos que la propia OBC grabó en 2012 con resultados óptimos bajo la dirección de Jaime Martín. Un disco que ni se cita entre las sugerencias discográficas del programa de mano; la OBC debe ser una de las pocas orquestas del mundo que no recomienda sus propios discos.

En su debut con el conjunto barcelonés, Fazil Say interpretó una de sus obras, *Water para piano y orquesta*, op. 45. Con más efectismo que hondura musical en un juego de evocación del agua y los colores de la naturaleza en sus tres movimientos: el

agua azul del mar en el *Allegro*; el agua negra y encantada de un lago en el *Adagio* y el agua verde de los ríos en el *Allegro* final. Say anima un discurso musical con un punto de histrionismo solista y una estridente orquestación. Se llevó grandes aplausos, que agradeció con unas entretenidas variaciones sobre *Summertime*, de Gershwin. Mejoró de forma notable el rendimiento de la OBC —empieza a ser preocupante la irregular respuesta del conjunto barcelonés según los programas— en la *Quinta* de Sibelius. Hannu Lintu mantuvo férreamente el nervio rítmico que sostiene el edificio sinfónico admirablemente construido por Sibelius con un sentido del color, la luz y el latido rítmico tan personal como fascinante.

«La meva música va directa al cor»

GIOVANNI ALLEVI Pianista

►► El pianista i compositor italià Giovanni Allevi.

|| MARTA CERVERA
BARCELONA

Per uns, Giovanni Allevi és un geni. Per uns altres, un producte de màrqueting. Segui com sigui aquest singular músic ha revolucionat el panorama. Avui presenta el seu nou disc *Love* al Palau de la Música.

—Va arribar a la música d'una manera poc habitual ¿Millor així?

—Diguem que el fet que els pares em prohibissin tocar el piano de petit va ser un esperó important. L'instrument estava tancat amb clau i jo, que vaig trobar on la guardaven, vaig descobrir la música pel meu compte tocant d'amagat cada tarda.

—¿De què tenien por els seus pares?

—Els meus pares són professors de música i no volien que patís. La mare, cantant lírica, i el pare, clarinetista, no van aconseguir desenvolupar la seva carrera com a solistes...

—Però, al final, el van recolzar.

—Als 10 anys, al veure la meva passió musical, em van enviar al conservatori. La música que fins llavors era sinònim de llibertat es va convertir en un mar de regles. Però en els meus concerts cada vegada que m'assec al piano o dirigeixo una orquestra intento recuperar l'esperit d'aquell nen que tocava d'amagat, amb aquella barreja de temor i desig.

—¿Com explica la seva connexió amb el públic jove?

«Intento recuperar l'esperit de quan era petit i tocava d'amagat, amb aquella barreja de temor i desig»

«Sóc un rebel, un revolucionari. S'han de traspasar les fronteres estilístiques per fer música actualment»

—És un misteri per a mi. Potser es deu al fet que la meva sensibilitat és similar a la seva i la meua manera de compondre és molt lliure. Malgrat que respecto la tradició, la vull superar. Sempre he sigut un rebel, un revolucionari. S'han de traspasar les fronteres estilístiques per fer música del nostre temps.

—Es necessita valor per dedicar un disc de piano a l'amor. Parli'm de l'origen de *Love*, el seu nou àlbum.

—Les cançons sorgeixen d'una necessitat meua però també és una necessitat col·lectiva perquè l'amor ens afecta a tots. He viscut bastant per poder parlar de l'amor en totes les seves facetes. La meua música sempre ha anat directa al cor, les cançons han d'emocionar.

—¿Quina peça se li va resistir més?

—*The other side of me*. És un retrat complex en què apareixen les meves dues cares, una més reflexiva i tancada, i l'altra, més lluminosa. Totes dues dialoguen a través d'un estil antic, a l'una i l'altra, amb un de més modern.

—¿Què opinen avui els seus pares, a qui també els dedica un tema?

—Els s'han convertit en els meus principals fans. Tot i que encara temen pel meu futur perquè ser artista no comporta cap seguretat. Però per mi no hi ha felicitat més gran que comunicar-me amb el públic a través de la música. ■

► 9 Marzo, 2015

Cartellera elaborada per onevata. comercial@onedata.es

Giovanni Allevi

IDEES

El pianista italià **Giovanni Allevi** presenta el seu nou àlbum d'inèdits, **Love**, al Palau de la Música. La seva obra es mou entre els paràmetres del blues i del jazz, l'estil dels *chansonniers* francesos, la cançó d'autor i les músiques del món. Petit Palau. 21 h. 25 euros.

La sala Milano acull **Benjamín Lleó**, un dels millors organistes d'Europa. Ataca sense miraments el repertori de clàssics de Natt Adderley, Cole Porter, Count Basie i Bernard Miller. L'acompanyen **Albert Romaní** (guitarra) i **Artur Regada** (contrabaix). 21 h.

Benjamín Lleó

CRÍTICA DE MÚSICA CONTEMPORÀNIA

La pau

80è aniversari d'Arvo Pärt

Intèrprets: Latvian Radio Choir, Sigvards Klava (director). Cors Orfeó Català

Lloc i data: Santa Maria del Pi (6 i 7/III/2015)

JORGE DE PERSIA

Experiència encoratjadora aquests concerts dedicats al 80è aniversari d'Arvo Pärt, dos amb el magnífic –almenys en aquesta música– cor letó, que alternaven obres d'Arvo Pärt en diàleg amb excel·lents propostes de Bernat Vivancos. Transvasament generacional tant en la forma com en la sensibilitat que Vivancos modela en clau personal i amb resultats eloqüents. Ja anirem al detall musical, però les tres sessions a nau plena –atenció, i amb música del nostre temps– ens han parlat a l'esperit. Una de perfil clarament religiós, amb la *Passió* (segons Sant Joan) d'A. Pärt del 1982, que mostra les claus més austeres del compositor, la seva forma de fer més desposseïda de magnificència i més propera a la intimitat religiosa i el sentiment pla que sí·l·laba a sí·l·laba relata la mort de Jesús. La primera de les sessions, plena de religiositat, que va generar una comunió que no va necessitar la missa per gairebé celebrar la *pau*, es va endinsar en el diàleg d'obres de Pärt i Vivancos. Curiosa circumstància, ja que l'endemà es va interpretar la *Passió*. Va ser doncs més que un programa de concert, una sessió en què la música va parlar en termes transcendents, i ja sabem que cap música no *parla* si no té un oient.

I aquí el límit del sagrat i el profà va quedar en dubte, units per la bellesa, tant per part de la materialització d'aquestes músiques tan ben concebudes pel cor, com per la seva pròpia factura. Un Latvian Choir de molt precisa afinació, de timbres molt bonics, de

tessitures molt clares, que articulen textures i color propi, fins i tot en aquest exercici de *veu blanca* sense vibrato que exigien la majoria de les obres. Almenys les de Pärt, que fa la sensació que prescindeix de rítmica i tempos, per deixar-los en mans de la paraula, de la seva significació particular –assenyalada de vegades amb accents especials–, i dinàmiques o jocs repetitius (la part de l'evangelista que relata la *Passió*).

Sensació a més d'allunyar-se de l'artefacte, per arribar a la bellesa del *Da pacem domine*, amb un joc de colors alternants i accents. Una manera de fer no aliena a l'àmbit ortodox, amb escassa presència del canvi i forta tradició icònica. No és aquí lloc d'anàlisi, encara que el cas de Vivancos crida a desentranyar claus, i brilla el joc vocal de *Le cri des bergers*, que agrega humanitat a la polifonia austera, o *Aeternam*, molt interior, en prèdica cromàtica que estén la resolució. A *O virgo splendens* el cant pla sustenta i s'imbrica en la polifonia, i la naturalitat del xiulet introdueix la variable orgànica. *Lasciatemi morire*, estrena, encoratja el madrigalisme i exercita en la part final una notòria actualitat sonora.

El tercer programa va mostrar l'entusiasme per la feina de l'Orfeó Català i els Cors de Cambra (Josep Vila); de Noies (Pere Lluís Biosca), i l'Infantil (Glòria Coma). Qüestions acústiques a part (orgue i cors arribaven malament als laterals), aplaudiments compartits, i en particular per a la bona feina del Cor de Noies, que van assumir amb els seus col·legues un repte molt complex, amb excel·lent resultat. Espectacular el *Da pacem domine* aquesta vegada a gran coral que circumval·lava la nau, i que demanava això, donar la pau i marxar sense aplaudiment material. En fi, el que dèiem, el contacte amb la bellesa fa pensar. Moltes gràcies.●

▶ 8 Marzo, 2015

Brillant homenatge a Arvo Pärt

CRÒNICA Les obres de l'estonià i Vivancos dialoguen a Barcelona|| CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

Gratificant diàleg musical a la basílica de Santa Maria del Pi. La proximitat del 80è aniversari d'Arvo Pärt (Paide, Estònia, 1935), pare del minimalisme sacre, va propiciar la trobada de les obres d'aquest músic amb les de Bernat Vivancos (Barcelona, 1973). Tots dos són els autors convidats en la temporada del Palau

de la Música i l'esdeveniment, protagonitzat pel Latvian Radio Choir (LRC), va omplir el recinte gòtic. Jordi Savall no va voler perdre's dividendes l'homenatge al mestre estonià.

L'autor viu més interpretat (les seves peces han sigut utilitzades en la banda sonora de més de 50 films), no podia dissimular la seva satisfacció. Vivancos, que va estrenar a Es-

panya una commovedora *O Verge Splendens*, recreació del foli 22 del *Llibre vermell de Montserrat*, era efusivament felicitat. Un i altre, en un marc tan idoni com el de la basílica per donar cobertura a una música de tan profunda espiritualitat, recordaran aquest esdeveniment com un fet artísticament inoblidable.

Que el LRC, cor amb 24 veus, magistralment dirigit per Sigvards Kla-

▶▶ Arvo Pärt, ahir.

va, milita en la divisió d'honor de les formacions corals europees, va quedar ben patent. La veu humana cobra en les seves interpretacions la dimensió dels més refinats instruments. Precisió, bellesa en els contrastos tímbrics, extrem equilibri, impecables transicions en els canvis sonors i el lluïment dels solistes –va ser particularment aklucinant el de la soprano en l'antífona montserratina– són només alguns trets de la seva actuació.

Del programa va destacar també la interpretació del *Triodion* de Pärt, tríptic inspirat en la quaresma bizantina, el seu *Magnificat* i *Aeternum*, emotiu introit de la missa de requiem de Vivancos. Magnífica simbiosi balticocatalana. ≡

De televisions i cuines

Article 422. La resintonització de canals de televisió està produint estranys companys de moments de vida. L'altre dia vaig viure un d'aquests instants de resintonització. Una veïna que ronda els 85 anys em va demanar que l'ajudés amb la seva tele. Mai havia estat a casa seva. Li vaig resintonitzar la tele i quan me n'anava em va oferir alguna cosa de beure. Vaig acceptar i quan vaig entrar a la seva cuina vaig veure... Bé, potser que us ho expliqui després del millor de la meva setmana.

Tercer lloc: *Maps to the stars*. **Julianne Moore** està tan magnífica que no tinc dubtes que es van confondre de pel·lícula per la qual havien de donar-li l'Oscar.

Segon lloc: *L'art de la comèdia* (TNC). Magnífic tot l'elenc però em van tocar l'esòfag els primers 10 minuts amb el tendre i dolorós monòleg del mestre **Lluís Homar**.

Primera posició: **Alexandre Tharaud** (Palau de la Música). Escollir la seva interpretació de les

La resintonització dels canals de la meua veïna em va fer viure tota una experiència

obres de **Satie** va ser un d'aquells regals que reps sense esperar-lo. Tinc la sensació que la ment de tots va fluir i va volar molt lluny.

I tornant a la cuina de la meua veïna de resintonització, quan hi vaig entrar vaig veure una cosa sensacional. En cada prestatgeria tenia barrejats els aliments amb tota classe de llibres. Era com una distribució perfecta. No vaig tenir més remei que preguntar per què hi havia tants llibres a la seva cuina. Em va contestar que intentava barrejar-los de manera que agafessin olors diferents depenent del que li havien produït al llegir-los.

Em va anar explicant un per un el motiu pel qual el tenia amb tal aliment o tal altre. Era realment prodigiosos veure com tot tenia sentit i que quan agafaves una novel·la realment et transportava per l'olor dels menjars que s'havien preparat en aquella cuina.

Li vaig preguntar si en podia fer una columna, i em va respondre que sí però a canvi de venir a resintonitzar la meua cuina. Vaig acceptar, la setmana que ve els meus llibres i els meus aliments es barrejaran. Intercanvi de resintonitzacions. ¡Feliç diumenge! ■

▶ 8 Marzo, 2015

Agenda

«
'Cobla 2.0'
Concerts d'aquesta formació al Palau de la Música Catalana, a les 12.00 h

«
'Charlie i la fàbrica de xocolata'
Es representa al Teatre Sant Vicenç de Sabadell

BARCELONA EXPOSICIO

Retrat d'Enric Prat de la Riba. L'any 1917 l'artista Ismel Smith va preparar diversos retrats de polítics catalans al seu taller del Call de Barcelona. Es van perdre durant la Guerra Civil Espanyola i anys més tard, gairebé per casualitat, es va trobar la corresponent a Enric Prat de la Riba. Ara l'escultura es pot veure exposada al Museu d'Història de Catalunya.

BARCELONA MERCAT

SusiSweetdress Després d'un temps de descans, per reomplir les piles, el mercat de moda SusiSweetdress exposa els seus dissenys més *vintage*. A més, les alumnes de la Universitat de moda Felicidad Dulce faran petites modificacions a les peces adquirides. Té lloc a la Casa Capell.

BARCELONA TEATRE

Dia Internacional de les Dones amb teatre. El Museu MNAC celebra el Dia Internacional de les Dones el 8 de març amb 6 representacions de teatre íntim que es van repetint a diferents sales del museu. El visitant les va descobrint mentre fa el recorregut. Amb temes molt interessants, hi col·laborarà l'Amagat Teatre i l'Institut Català de les Dones.

BARCELONA 18.00 CONCERT

'Elles, les modernistes'. El Palau Güell celebra el concert en homenatge a les dones compositores catalanes, que encara avui dia continuen sent unes desconegudes. El concert, que se celebrarà el Dia Internacional de les Dones, tindrà lloc a la Sala de Confiància del Palau, un espai íntim, on solia assajar Isabel Güell, una de les compositores catalanes modernistes més destacades i filla gran d'Eusebi Güell, empresari i mecenes d'Antoni Gaudí. El concert anirà a càrrec de la *soprano* Maria Teresa Garrigosa, el tenor Jordi Cortada i el pianista Manuel Ruiz. I comptarà,

El grup català The Strombers participen en aquesta jornada ■ ARXIU

Uns The Strombers solidaris

SOLSONA CONCERT

El grup català The Strombers encapçala la cartellera del projecte La Jornada Festiva Contra el Càncer organitzat per l'Associació Espanyola Contra el Càncer (AECC). Aquestes jornades tindran una sèrie d'activitats festives i culturals, coincidint amb la Fira del Trumfo i la Tòfona, per donar el tret de sortida a aquest projecte. La programació, que començarà a les 11.00 h, s'allargarà durant 18 hores i mitja i

es desenvoluparà entre la plaça de Palau i la Sala Polivalent. Hi col·labora l'Ajuntament de Solsona.

La jornada porta per lema *Som-riu a la vida*. Per l'entitat organitzadora, que treballa braç a braç amb una desena de joves de la comarca, "el més important és conscienciar pares, infants i joves que la paraula càncer no ha de ser sempre negativa, i que ens hem d'obrir a la vida de bat a bat amb un somriure". La voluntat de l'AECC és animar tota la població

a participar-hi. Els diners que es recaptin es destinaran a col·laborar en la recerca contra el càncer.

En el concert –plat fort de la jornada–, que se celebrarà a les 21.00 h, també hi actuaran els grups Rastaflaires, Ni5 i Shmerved.

Segons els responsables de l'acte, aquesta jornada representa "l'arrencada d'un projecte de sensibilització que va més enllà i que tindrà continuïtat al llarg de l'any.

ISA CASALINS

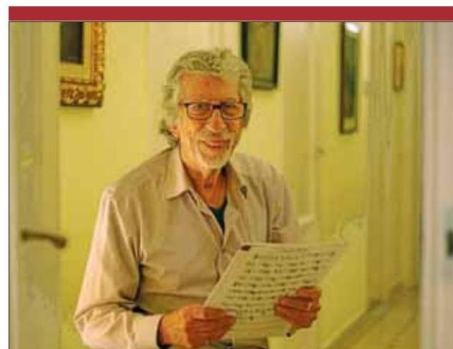

La cantant Fefa Gómez ■ ARXIU

L'art flamenc d'una 'cantaora'

BARCELONA 21.30 CONCERT

La *cantaora* Fefa Gómez és protagonista de la *Gran gala flamenca* al Palau de la Música Catalana amb la col·laboració del *cantaor* Joaquín Gómez.

L'emblemàtic pianista Francesc Burrull ■ ARXIU

Francesc Burrull acompanya Lola Torija

BARCELONA 20.00/22.00 CONCERT

El pianista Francesc Burrull acompanya la cantant Lola Torija –poc pròdiga en actuacions– a l'escenari de la sala Jamboree.

prèviament, amb una visita guiada pels espais del Palau, on la música va tenir un paper rellevant.

BARCELONA 10.00 TALLER

'Bufeu, bufeu... Que l'edifici no tombareu!' Taller de celebració d'aniversari a la Pedrera. Amb un joc de pistes per diversos espais de l'edifici, es descobriran les curiositats amagades a la casa.

BARCELONA 11.30 TALLER

'Estampem una indiana'. Al segle XVIII les indians eren una roba amb molta demanda. Estaven fetes de cotó i s'hi estampaven dibuixos geomètrics, històrics o vegetals a partir de motllos. De fet, les indians van ser la base pel desenvolupament de la indústria tèxtil a Catalunya durant el segle XIX. Durant la visita el públic viurà com era el treball en una d'aquestes fàbriques i estamparà la seva pròpia indiana. Té lloc al Museu d'Història de Catalunya.

BARCELONA 17.30 CONCERT

'L'èxtasi de la veu i l'orgue'. En commemoració al compositor estonià Arvo Part es farà, al Palau de la Música Catalana, un concert en què actuaran l'Orfeó Català, el Cor de Cambra del Palau de la Música, el Cor de Noies de l'Orfeó Català i el Cor Infantil del Orfeó Català.

BARCELONA 20.30 CONCERT

Bianca d'Aponte Internacional. Un altre any, el festival Barnasants i l'italià Club Tenco presenten el cicle *Cose di amilcare*, amb la voluntat de constituir un pont cultural entre idiomes i cantautors, a partir de la música tradicional italiana. Bianca d'Aponte era una jove cantant italiana que va morir el 2004, quan tot just havia signat el seu primer contracte discogràfic. Coincidint amb el Dia Internacional de les Dones, cinc veus femenines de diversos països rebran homenatge a D'Aponte al Centre Artístic Tradicionari.

▶ 8 Marzo, 2015

Agenda

<<
Tokio Hotel
El grup alemany tocarà a les 19.00 h per presentar 'Kings of Suburbia' a Bikini

<<
Lee Ranaldo
Tocarà l'àlbum 'Acoustic dust' a la Sala Barts a les 20.00 h

L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT 10.00 VISITA

Viatges de primavera: la migració d'ocells. Al parc de les Planes s'hi farà una visita guiada organitzada pel Museu de Ciències Naturals de Barcelona. És el moment de l'inici de la migració primaveral de molts ocells: uns arriben de l'Àfrica i d'altres acaben la seva estada per marxar cap al nord. Quins ocells hi ha, al parc de les Planes? En queden d'hivernants o ja han arribat els que provenen de l'Àfrica?

PREMIÀ DE MAR EXPOSICIO

Museu de l'Estampació. El Museu de l'Estampació de Premià de Mar inaugurarà l'ampliació de l'exposició permanent dedicada a l'arqueologia, amb peces trobades a la nostra ciutat i pertanyents a diferents èpoques de la història: prehistòrica, època ibèrica i època romana. És especialment interessant la pedra mil-

liar —que es podrà contemplar al lloc web .MEP—, indicador creat a l'antiga Via Augusta, al pas per Premià de Mar.

SANT FRUITÓS DE BAGES 12.00 TALLER

'Per llepar-se'n els dits!' Qui sap fer un pastís de pastanaga en 5 minuts? En aquest taller, a Mòn Sant Benet, es coneixeran els secrets de l'alimentació saludable, i amb l'ajuda del monitor s'elaboraran una sèrie de receptes ràpides i assequibles per a tothom, des de l'esmorzar fins al sopar. És un taller participatiu en què els nois i noies prenen contacte amb la cuina i els pares descobreixen alguns trucs que els poden ajudar en el dia a dia. Està recomanat per a nens de 5 a 15 anys.

SON 10.00 TALLER

Fauna dels Pirineus. Observar la fauna, el seu propi medi natural no és gens fàcil! Aquesta activi-

L'acudit

XAVI TORRENT

tat permet conèixer una part de les espècies més representatives de la fauna salvatge dels Pirineus: cabirol, isard, guineu, genet, linx, teixó, gall fer, marta, fagina, gat fer i trencalòs. Amb un tècnic, es visitarà el centre de fauna, un espai integrat en el medi en què es podran conèixer els principals trets biològics d'aquestes espècies i reflexionar sobre el seu es-

tat de conservació. Té lloc al Món Natura Pirineus.

SITGES ESPORT

'Pilotes Roses.' Al llarg de tot el dia i amb motiu del Dia Internacional de les Dones, els jugadors i jugadores del Club de Golf Terramar seran obsequiats amb una pilota de golf commemorativa de color rosa, amb el logo i el lema de la campanya

d'enguany.

SITGES 09.30 FOTOGRAFIA

V Ral·li Fotogràfic de Sitges. La secció fotogràfica del Grup d'Estudis Sitgetans organitza l'activitat que té el suport de la Federació Catalana de Fotografia.

SITGES 19.00 CONFERÈNCIA

'La perspectiva de gènere en la història cultural: les arts i les lletres.' La conferència la fa Sam Abrams, assagista i crític literari. La presentació és a càrrec de Vinyet Panyella, directora gerent del Consorci del Patrimoni de Sitges. Acabada la conferència es podran visitar els Museus del Cau Ferrat i Maricel, sota una perspectiva de gènere. Tindrà lloc al Museu de Maricel.

TARRAGONA 11.00 TALLER

'Fem parlar les pedres.' Continua el programa *Vine al Museu en família!*

Pots fer una gran descoberta, pensat per a famílies que vulguin passar una estona interessant i divertida al voltant del passat romà. El taller tindrà lloc al Museu Nacional Arqueològic de Tarragona.

TERRASSA 12.30 CONCERT

Vermut jazz. El Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya (Mnatec) organitza un vermut jazz al seu pati històric, en el marc del 34è Festival Jazz Terrassa. El concert anirà a càrrec de Marina Tuset Quintet, amb melodies i ritmes afroamericans que van del *soul* al *gospel*, passant pel *blues* i el jazz.

TERRASSA 19.00 CONCERT

'Visca la sarsuela!' Els Amics de l'Òpera i Sarsuela de Terrassa interpretaran, a l'Auditori Municipal de Terrassa, un recull dels fragments de les sarsueles dels autors més coneguts.

▶ 8 Marzo, 2015

Agenda

BARCELONA TEATRE

- ▶ **Almeria Teatre**, Sant Lluís, 64. *Copi i Ocaña, al purgatori*. Horaris: de dimecres a dissabte, 20.00, i diumenges, 17.00.
- ▶ **Apolo Teatre**, Paral·lel 59. *Cremats*, fins al 8 de març. Horaris: dissabtes, 18.00 i 20.30, i diumenges, 18.00. *Maldita fortuna*, de l'11 de març al 6 d'abril.
- ▶ **Aquitania Teatre**, avinguda Sarrià, 31-33. *Tributo Pepe Rubianes*. Divendres i dissabtes, 20.15, i diumenges, 17.45. *Orgasmos, la comedia*. Dijous, 20.30, divendres, 22. dissabtes, 18.00 i 22.00 i diumenges, 19.30.
- ▶ **Biblioteca de Catalunya**, Hospital, 56. *Una giornata particolore*, a partir del 10 de març. Dir. Oriol Broggi.
- ▶ **Círcol Maldà**, c. Pi, 5. *Kabarett Protokoll*, amb La Bacanal. Cabaret: *Happy Love o Love Story*.
- ▶ **Club Capitòl**, Sala 2, Rambla, 138. *Animals de companyia*. Horaris: de dimecres a divendres, 20.00; dissabtes, 17.30 i 20.00, i diumenges, 17.30. I David Guapo. Horaris: de dimecres a divendres, 22.00, i diumenges, 19.30.
- ▶ **Club Capitòl**, sala Pepe Rubianes, Rambla, 138. *Smiley*. De

dimecres a divendres, 20.30; dissabtes, 18.00 i 20.30, i diumenges, 18.00. I Comedy Zoo Pablo Chiapella. Dissabtes, 22.30, i diumenges, 20.00.

▶ **Condal**, av. Paral·lel, 91. *Pe's pèls*, de Paul Pörtner, direcció Abel Folk, amb Alex Casanovas. Horaris: dissabtes, 17.30 i 21.00, i diumenges, 18.00. I, els dissabtes, a les 23.30, *Las noches del Club de la Comedia*.

▶ **Goya**, Joaquim Costa, 68. Del 5 al 8 de març. *Cançons inesperades*, amb Daniel Anglès i Miquel Tejada. De dijous a dissabte, 20.30, i diumenge, 18.30. Dissabte 7 de març, Pep Plaza a *¿ara què?*, a les 23.30.

▶ **Gran Teatre del Liceu**, la Rambla, 51-59. Liceu: *Cantant amb el cor*, dies 7 i 8 de març, a les 12.30, al Foyer del Gran Teatre del Liceu. Òpera: *Siegfried* de Richard Wagner. Dies 11, 13, 15, 17, 19, 21 i 23 de març.

▶ **Guasch Teatre**, Aragó, 140. Infantil: *Les aventures d'Aladí*. Horaris: dissabtes, 12.30, 17.00 i 19.00, i diumenges, 12.30 i 17.00. Adults: *Un muerto muy vivo*. Horaris: dissabtes, 21.00, i diumenges, 19.00.

▶ **Jove Teatre Regina**, Sèneca 22. Fins al 29 de març. Toni Albà i Fermí Ferrandis presenten *Histeria Sagrada*. De dijous a dissabte, 21.00, i diumenges, 18.30. Infantil: Fins al 15 de març. *El molinet màgic*, amb la companyia La Trepia. Dissabte, 18.00, i diumenge, 12.00.

▶ **L'Antic Teatre**, Verdaguier i Callís, 12. Fins al 8 de març. *Guiris go home*, amb Marc Caellas & Companyia La Soledad. Horaris: de dijous a dissabte, 21.00, diumenge, 20.00.

▶ **La Puntual**, Allada Vermell, 15. *Patufet*, de la Cia. La Puntual. Horaris: divendres, 18.00, dissabtes, 12.00 i 18.00 i diumenges, 12.00 i 17.00.

▶ **La Seca Espai Brossa**, c. Flasadors, 40. *Acorar*, Sala Brossa, fins al 22 de març. De dimecres a dissabtes, 21.00, i diumenges, 19.00. *Lucrècia*, Sala Fregoli, fins al 15 de març. De dimecres a dissabte, 20.00, i diumenges, 18.30. Festival Alcools: Lucía Ramis i Andreu Gomila, a la Sala Palau i

<<
Luciano's Birthday Party
A la barcelonina sala Razzmatazz a les 21.00 h

<<
'Loreak'
Projecció al cinema Casal de Gràcia de Manlleu a les 19.00 h

Un moment de l'espectacle ■ SAT TEATRE

Estrena del nou espectacle de titelles 'En Jan Totlifan'

BARCELONA TEATRE

La companyia L'Estaquiroi Teatre estrena el nou espectacle de titelles *En Jan Totlifan* al SAT! de Sant Andreu. Conta la història d'en Jan, un nen a qui li feien tot fins que va marxar de viatge.

Fabre. Del 5 al 7 de març. Horaris: de dijous a dissabte, 21.30.

▶ **La Villarroel**, Villarroel, 87. Fins al 29 de març. *Petits monstres*, de Marilía Samper. De dimarts a dijous, 20.30; divendres, 21.00; dissabtes, 18.00 i 20.30, i diumenges, 18.00. L'OFF Lavillarroel, fins al 24 de març. *La pols*, direcció Llàtzer García. Dimarts i dimecres, 22.15. Dissabte 7 de març, a les 23.00: *Pantomima full*, amb Alberto Casado i Rober Bodegas. I diumenge 8 de març, a les 20.00: Álvaro Carrero a *100% natural*.

▶ **Luz de Gas**, Muntaner, 246. *Inèdits Eugenio*, a càrrec de Saben aquell que diu... Produccions, de la mà de Gerard Jofra, fill de l'humorista Eugenio.

▶ **Porta 4**, c. de l'Església, 4-10 (barri de Gràcia). *L'arbre de la vida*, amb Aboon Teatre, diumen-

ges 1 i 8 de març, 12.00. Gossos salvatges, de Raquel Reyes, dissabtes de març, 18.00. *System errors*, del Col·lectiu Tòpalante, dissabtes 7 i 14 de març, 21.00, i diumenges 8 i 15 de març, 18.00. *Tots s'enamoren*, de la Cia. Tips, dissabtes 21 i 28 de març, 21.30, i diumenges 22 i 29 de març, 18.00. *Assaig obert*, de Sergi Mamel Alonso, amb la Cia. 11 de Novembre i Porta 4, diumenges, 20.30. *Carrusel*, de Dinàmica Teatral, diumenge 22, 12.00.

▶ **Romea**, Hospital, 51. Fins al 15 de març. *Fedra*, de Jean Racine, dir. Sergi Belbel, amb Emma Virarasau. De dimarts a dissabte, 20.30; i diumenges, 18.00. I en doble programació: prorrogat fins al 15 de març, OFF Romea: *El bon lladre*, de Conor McPherson, dir. Xicu Masó, amb Josep Julián. Divendres i dissabtes, 22.45, i diumenges, 20.30.

▶ **Sala Atrium**, Consell de Cent, 435. *La fórmula de la felicitat*, una comèdia psicoterapèutica, d'Anna Maria Ricart. Horaris: de dimecres a dissabte, 21.00, i diumenges, 19.00. *Hamelin*. Horaris: diumenges 8 i 15, 12.00.

▶ **Sala Beckett** - Gràcia, Alegre de Dalí, 55 bis. *L'efecte*, de Lucy Prebble. Sixto Paz Produccions. De dimecres a dissabte, 21.30, i diumenges, 18.00. Per taquilla inversa. Fins al 8 de març. *Ricard de 3r*, de Gerard Guix, dir. Montse Rodríguez. Horaris: dissabtes, 19.00, i diumenges, 21.00.

▶ **Sala Muntaner**, Muntaner, 4. *L'alè de la vida*, dir. Magda Puyo, fins al 7 de març. De dimecres a dissabte, 20.30. I Luis Pardo, a *Paranoid*. De dijous a dissabte, 22.45, i diumenges, 20.30. De l'11 de març al 12 d'abril, *Yo maté a mi hija (una història real)*, de Carmen Domingo, dir. Pep Molina. Horaris: de dimecres a dissabte, 20.30, diumenge, 18.30.

▶ **SAT! Teatre**, Neopàtria, 54. Del 7 al 22 de març, estrena de l'espectacle familiar *En Jan Totlifan*, de la Cia. L'Estaquiroi Teatre. A partir de 2 anys. Dissabtes, 17.30, i diumenges, 17.30.

▶ **Tantarantana Teatre**, carrer de les Flors, 22. El Cícló: del 4 al 8 de març, TeatrodreCerca presenta *Exprés*. Horaris: de dimarts a dissabte, 21.00, i diumenges, 19.00. Infantil: del 7 al 22 de març, Teatre Animal presenta *Com a gat i gos*. Dissabtes, 18.00 i diumenges, 12.00.

▶ **Teatre Akadèmia**, Buenos Aires, 47-49. *A la burgesa*, del 5 al 29 de març. De dimecres a diumenge, 20.30.

▶ **Teatre Borràs**, pl. Urquinaona, 9. *Dos caras dures en crisis*. Horaris: dijous i divendres, 20.30; dissabtes, 18.00 i 20.30, i diumenges, 18.00. *Gisela y el libro mágico*. Horaris: dissabtes i diumenges, 12.00. Ana Morgade a *Morgadeces*, dissabte, 22.45.

▶ **Teatre Coliseum**, Gran Via, 595. *Brodas Bros*. Fins al 15 de març. Horaris: dissabtes, 18.30 i 21.00, i diumenges, 18.30.

▶ **Teatre del Raval**, St. Antoni Abat, 12. *La pasión de Shirley*. De dijous a dissabte, 20.30, diumenge, 18.00. 3, 2, 1, *Impro*, di-

vendres a les 23.00. *Detectives Martínez*, dissabtes, 23.00. 50 *sombras de Andreu*, diumenges, 20.30. Infantil: *Màgia Júnior*, dissabte, 17.30, i diumenge, 12.00.

▶ **Teatre Lliure: Gràcia**, Montseny, 47. *Dolore sotto chiave*, d'Eduardo de Filippo, dir. Francesco Saponaro. Fins al 8 de març. *Manca solo la domenica*, de Silvana Grassi. Estrena l'11 de març. Fins al 15 de març.

▶ **Teatre Lliure: Montjuïc**, pg. de Sta. Madrona, 40-46 / pl. Margarida Xirgu, 1. *Joc de miralls*, d'Annie Baker, dir. Juan Carlos Martel. Fins al 15 de març. *El testamento de María*, de Colm Tóibín, dir. Agustí Villaronga. Fins al 22 de març.

▶ **Teatre Nacional de Catalunya**, Plaça de les Arts, 1. Sala Gran: *L'art de la comèdia*, d'Eduardo de Filippo. Horaris: dimecres, 20.00, divendres, 20.00, dissabte, 17.00 i 21.30, diumenge, 18.00. Sala Petita: *No feu bromes amb l'amor*, d'Alfred de Musset. Horaris: dijous i divendres, 20.00; dissabtes, 17.00 i 21.30, i diumenges, 18.00. Sala Tallers: *Tirant lo blanc*, de Joanot Martorell. Horaris: dissabte, 20.00 i diumenge, 18.00.

▶ **Teatre Poliorama**, La Rambla, 115. Minoria Absoluta presenta *Polònia, el musical*. Horaris: dimecres i dijous, 20.30; divendres, 21.00; dissabtes, 18.00 i 21.00, i diumenges, 18.00.

▶ **Teatre Principal**, Rambla, 27. Sala B-EI Latino: *Tuppersex*. Horaris: dijous i divendres, 21.00; i diumenges, 18.00.

▶ **Teatre Victòria**, Paral·lel, 67-69. Dagoll Dagom presenta *Mar i Cel*. Dijous, 10.45 i 20.30; divendres, 21.30; dissabtes, 17.30 i 21.30, i diumenges, 18.00.

▶ **Teatreneu**, Terol, 26 (Gràcia). Cafè Teatre: *La Caputxeta i el llop*, 17.00. *Agència matrimonial: 7D Amor*, 18.30. *Las tres caras*, 20.00. Xavier Fàbregas: *Magia Kids*, 17.00. *ImproShow*, 19.00.

▶ **Versus Teatre**, Castillejos, 179. *Cloaca*, de Maria Goos, dir. Óscar Molina. De dijous a dissabte, 20.30, i diumenges, 18.00. *Vintatge*, de Jumeon Erra, comèdia musical anys 80. Dimarts i dimecres, 20.30.

OLGA
Vidente intuitiva
806 501 503
Llámame y te regalare 10 minutos
972 42 60 09
Te guiare hacia el amor
Envia Olga al 27725
116732-1104826

El gambista i director s'enfronta per primer cop a 'La Passió segons sant Mateu', de Bach. "Calia un bagatge musical i humà que fins ara no tenia", assenyala

Savall, a l'Everest

Guillem Vidal
 BARCELONA

Conscient que, per interpretar *La Passió segons sant Mateu*, de Bach, és necessari un "bagatge musical i humà" que, segons considera, fins ara no tenia, Jordi Savall assumirà finalment aquest gran repte el dia 15 al Palau de la Música, amb entrades quasi exhaurides. "Fa anys que endarrerixo aquesta mena de projectes -confessava Savall divendres en una presentació del concert al Palau-, *La Passió segons sant Mateu*, de Bach, com ho era també la *Missa Salisburgensis*, de Bieber [que Savall ja ha interpretat], és l'Everest de la música..."

El fet que *La Passió*, un dels punts culminants de la música bachiana, abordi temes com la vida i la mort de manera tan profunda havia, fins ara, intimidat Savall, que ara, tanmateix, es considera "prou madur" per submergir-se en la monumental obra de Bach "de manera total". "En la música hi ha obres que et guardes per a un moment determinat. Per sentir-me com a casa amb la música de Bach, he necessitat fer tot un procés." La mort, fa poc més de tres anys, de la seva dona, la soprano Montserrat Figueras, ha estat important per fer aquest procés.

Jordi Savall, divendres al Palau de la Música Catalana ■ ACN

Savall i les seves formacions actuaran el dia 15 al Palau de la Música i el dia 14 a Lleida

"D'aleshores ençà, la meua manera de relacionar-me amb la música ha canviat", assegura Savall.

El músic, que exercirà de director i també de gambista -"davant d'una obra com aquesta, no vaig poder resistir la temptació de fer-ho jo mateix"-, actuarà acompanyat de La Capella Reial de Catalu-

nya i Le Concert des Nations, així com del Cor Infantil Amics de la Unió, dirigit per Josep Vila. Els papers principals d'Evangelista i Jesús seran interpretats pel tenor Jörg Dürmüller i pel baríton Matthias Winckler. "*La Passió* és una obra que parla de Jesús, però que també parla de les coses que pas-

sen avui dia", manifestava Savall, que recorda que la primera vegada que va escoltar en directe aquesta obra central de la música clàssica va ser al mateix Palau i cantada en català. "Jesús és víctima del poder i del fanatisme, i és incompès per la majoria del poble. És important que tots sapiguem

que estem interpretant una obra que ens lliga a la realitat d'avui."

El concert del dia 15 al Palau (21 hores) s'emetrà en directe per Catalunya Música. El dia abans, Jordi Savall interpretarà el mateix repertori i amb la mateixa formació a l'Auditori Enric Granados de Lleida (19 hores). ■

FS AGENDA

CERVECERÍAS DE CULTO

PRODUCCIÓN PROPIA. Cervezas artesanales de Black Lab.

BEER GARDEN. Esta store abrió hace un par de años en el barrio de Chamberí, vinculada a la cervecería ubicada justo al lado. Sus estanterías contienen una amplia oferta de cervezas nacionales e internacionales. Cardenal Cisneros, 10. Madrid. Tel. 91 282 10 80. www.thebeergardenstore.com

BLACK LAB. Se autopresenta como "start up de cerveza ar-

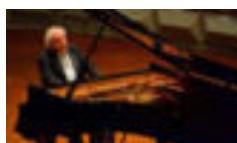
tesanal". Bajo este concepto, reúne fábrica artesanal, tienda y bar-restaurante, lo que incluye visitas guiadas a su obrador para conocer la producción de cerveza *in situ*. Palau del Mar. Plaza Pau Vila, 1. Barcelona. Tel. 932 21 83 60. www.blacklab.es

CERVEZONE. Aglutina tienda, zona de degustación y espacio de cata. Su potente oferta se materializa en un recorrido por Bruselas, Nueva York y California, con marcas procedentes de fábricas *superespecializadas*. Centro Comercial Sexta Avenida. Avenida de la Victoria, s/n. Madrid. Tel. 91 831 19 80. www.thebeergardenstore.com

CERVEZAS LA VIRGEN. Los ar-
tífices de esta fábrica artesana importan el concepto de *microbrewery* desde California. Su doble nave suma centro de producción, tienda y bar. Cabo Rufino Lázaro, nave 4 y 4B. Európolis. Las Rozas (Madrid). Tel. 91 080 47 42. www.cervezaslavigen.com

Por **MARTA FDEZ GUADAÑO**

MÚSICA

CLÁSICOS. El emblemático pianista Grigory Sokolov.

GRIGORY SOKOLOV. Tras haber actuado desde el 1 de marzo en cuatro ciudades españolas, el aclamado pianista ruso recalca en Madrid y en Barcelona. Con-
forman el repertorio piezas de Bach, Beethoven y Schubert. 9 de marzo. www.auditorionacional.mcu.es 11 de marzo. www.palau-musica.cat

HERAS CASADO. El director granadino Pablo Heras Casado alterna las últimas funciones de la ópera *El público* en el Teatro Real con la dirección del *Ré-
quiem de guerra* de Benjamin Britten. Intervienen los pequeños cantores de la Joven Orquesta de la Comunidad de Madrid. 12 y 14 de marzo. www.teatro-real.com

VALERY GERGIEV. También extenso es el tour español de la Orquesta Sinfónica del Teatro Mariinski de San Petersburgo, con dirección de Valery Gergiev y variado repertorio. Actuarán en Barcelona, Pamplona, Madrid, Bilbao y Oviedo. Del 18 al 22 de marzo. www.liceubarcelona.cat www.auditorionacional.mcu.es

WALTER WELLER. El austriaco dirige a la Orquesta Sinfónica de RTVE en un programa que incluye la *Cuarta Sinfonía* de Beethoven y la *Escocesa* de Mendelssohn en el Teatro Monumental de Madrid. 19 y 20 de marzo. www.rtve.es/orquesta_coro

RICCARDO MUTTI. El director acude al Palau de la Música Catalana al frente la Orquesta Giovanile Luigi Cherubini. Interpretarán la obertura de *Guillermo Tell* de Rossini, la *Sinfonía Trágica* de Schubert y la *Sinfonía número 5* de Tchaikovsky. 22 de marzo. www.palau-musica.cat
Por **VÍCTOR RODRÍGUEZ**

Los líos de la Policía Nacional

El ático de
González desvela
las luchas internas
en el cuerpo

P30-31

▶ 8 Marzo, 2015

A

POLICÍA NACIONAL, LA 'CASA DE LOS LÍOS'

Demandas entre comisarios y contra políticos, extrañas reuniones o unidades con desconocidas funciones se mezclan en la institución

■ MELCHOR SAÍZ-PARDO

Nunca antes en la Policía Nacional habían brillado tanto los nombres propios como en la presente legislatura. Jamás antes en la institución la identidad de los comisarios y sus andanzas habían estado en boca de tertulianos y debates en los medios de comunicación. El ático que al final le ha costado la carrera a Ignacio González y las guerras intestinas aparejadas a esta investigación son solo el último caso en un cuerpo que parece más inestable y politizado que nunca. Demandas entre policías; de funcionarios a políticos y de políticos a agentes. Unos Asuntos Internos que hacen de todo menos investigar a funcionarios. Críticas descarnadas de políticos a la labor de los funcionarios. Cambios y más cambios entre la cúpula dedicada a los sumarios más sensibles de corrupción. Mandos policiales que aparecen en reuniones en las que no deberían estar... En el 'caso Ático' aparecen mucho de los personajes y las claves para entenderse en esta 'casa de los líos'. En abril de 2012, la Policía destituyó de manera fulgurante al comisario Agapito Hermés de Dios, que era el máximo responsable policial de Marbella, por investigar por su cuenta, y sin informar a los responsables de Interior, el origen del inmueble que ocupa en Estepona el presidente autonómico. González, además, le demandó ante un juzgado de Madrid por su «ilegal» investigación. Fue una maniobra inédita

de un político contra un policía. Poco después, en julio, el departamento que dirige Jorge Fernández destituyó, tras solo seis meses en el cargo, al máximo responsable de la investigación del ático, el comisario general de Policía Judicial, José Enrique Rodríguez Ulla.

La Comisaría General de Policía Judicial, la unidad más importante de cuerpo, se quedaba de nuevo huérfana. En lo que va de legislatura, hasta cuatro mandos policiales han ido pasando por esa jefatura, que se dedica a instruir los casos más delicados de corrupción ('Gürtel', 'papeles de Bárcenas', 'Pujol', 'Noos'...) con la Unidad contra la Delincuencia Económica y Fiscal (UDEF) como punta de lanza.

Antes de aquel torbellino de destituciones en cadena provocadas por el 'caso Ático', el 29 noviembre de 2011, todavía con el Gobierno de Rodríguez Zapatero en funciones, dos de los comisarios más poderosos de la Policía, José Manuel Villarejo, de 'Servicios Especiales' y Enrique García Castaño, de los servicios antiterroristas, mantuvieron la ya famosa entrevista con Ignacio González, en la que, según el presidente, intentaron «chantajearle» para encubrir una investigación «ilegal». De acuerdo a la versión del Villarejo, solo le pidieron pruebas de que el ático era suyo. Sea como fuere, García Castaño y Villarejo ya se habían visto otras veces envueltos en asuntos políticos. García Castaño fue el mando que soltó aquella famosa frase de «tranquilo, Baltasar (Garzón) es ami-

go» dirigida al exjefe de Policía de Euzkadi, Enrique Pamies, entonces investigado por el juez a cuenta del chivatazo a ETA. Villarejo, amigo íntimo del comisario cesado Agapito Hermés de Dios, ha terminado demandando por injurias al todavía presidente del Ejecutivo autonómico. González ha respondido acusando a la policía de estar involucrado en todo tipo de asuntos turbios en los últimos años.

No es la primera demanda en la que se ve envuelto el comisario en los últimos meses. Recientemente una denuncia por acoso sexual de una médica contra el financiero Javier López Madrid involucra en asuntos no demasiado claros y ni mucho menos comprobados a la policía. Él, por su parte, demandó hace unas semanas a Marcelino Martín-Blas Aranda, comisario de Asuntos Internos, después de que sus hombres le incluyeran en la investigación sobre el 'pequeño Nicolás'. Asuntos Internos identificó erróneamente a Villarejo en una supuesta reunión con Francisco Nicolás Gómez Iglesias, después de que el supuesto estafador confesara conocerle y haber trabajado con él para comprar al empresario Javier de la Rosa por 400.000 euros datos contra el clan Pujol. Villarejo cuyo apellido fue metido por Asuntos Internos en un informe sobre Gao Ping, niega conocer al 'pequeño Nico-

José Manuel Sánchez Fornet
 Exsecretario general del SUP

«La Policía está muy sometida a los vaivenes políticos»

Para este veterano policía, que durante 21 años estuvo al frente del mayor sindicato del cuerpo, los mayores problemas actuales de la policía son su «sometimiento» a los poderes políticos que han hecho que «en menos de cuatro años hasta cuatro comisarios hayan dirigido a la Policía Judicial». «A esto hay que unir que tenemos una unidad de Asuntos Internos que no está compuesta precisamente por los más limpios de la institución», denuncia.

José María Benito
 Portavoz de la UFP

«Este Gobierno solo ha apostado por la Guardia Civil»

José María Benito es rotundo: «Lo que está ocurriendo con la Policía es consecuencia directa de la apuesta del Gobierno exclusivamente por la Guardia Civil». Ese «apartamiento» de la Policía provoca que «cualquier político como Cospe dal, Pujol o ahora Ignacio González pueda permitirse el lujo de atacar a los funcionarios que investigan lo que no les gusta» sin que ello provoque «reacción alguna» por parte de los responsables del Interior.

Imagen de la urbanización en la que se encuentra el famoso ático de González. ■ JORGE ZAPATA/EFE

lás' y el joven afirma ahora que le obligaron en dependencias policiales a acusar al comisario de 'Servicios Especiales'. Lo cierto es que lo de Asuntos Internos no está nada claro. El Ministerio del Interior sigue sin dar explicaciones de por qué esta unidad, que en teoría solo tienen como misión la persecución de agentes corruptos, fue la encargada de investigar al 'pequeño Nicolás'.

Asuntos Internos siempre ha sido uno de los departamentos más opacos de la Policía, pero desde 2012 la situación se ha vuelto realmente extraña. Esta división ha pasado a ser casi secreta porque parte de sus agentes han sido destinados al «pequeño CNI» o la «CIA de Cosidó», los apodos con los que se conoce a la misteriosa y nueva Unidad de Planificación Estratégica y Coordinación (UPEC), un órgano creado por el director general, Ignacio Cosidó, al poco de llegar al puesto y que debiera dedicarse al análisis, pero que en realidad, según todas las fuentes consultadas, trabaja en labores muy parecidas a las del Centro Nacional de Inteligencia, del que casi se ha convertido en un 'alter ego'.

Martín-Blas Aranda, a quien Villarejo también acusa de haber espiado a Luis Bárcenas por su cuenta, al margen de estar peleado a muerte con el famoso comisario por el 'caso Nicolay',

comparte con el mando de 'Servicios Especiales' su afición por meterse en todos los charcos y reuniones. Fue él uno de los dos comisarios que el 29 de octubre de 2012, en plena campaña de las elecciones catalanas, se desplazó a Barcelona para tratar de «convencer» a los fiscales anticorrupción Fernando Bermejo y Emilio Sánchez Ulled de que «resucitaran» la investigación del 'caso Palau' y reclamaron al juez el registro de la sede de Convergència.

La persona que acompañó a Martín-Blas Aranda en ese frustrado viaje era el también comisario José Luis Olivera, otro de los hombres fuertes del Ministerio del Interior. Los fiscales catalanes se negaron a actuar contra Convergència, porque los indicios que le presentaron Olivera y Blas-Aranda no estaban en absoluto confirmados, eran muy débiles y se basaban en los supuestos informes apócrifos contra Artur Mas que circulaban esos días. Aquellos 'papeles de la UDEF' de los que nadie se quiso responsabilizar después.

Desconfianza

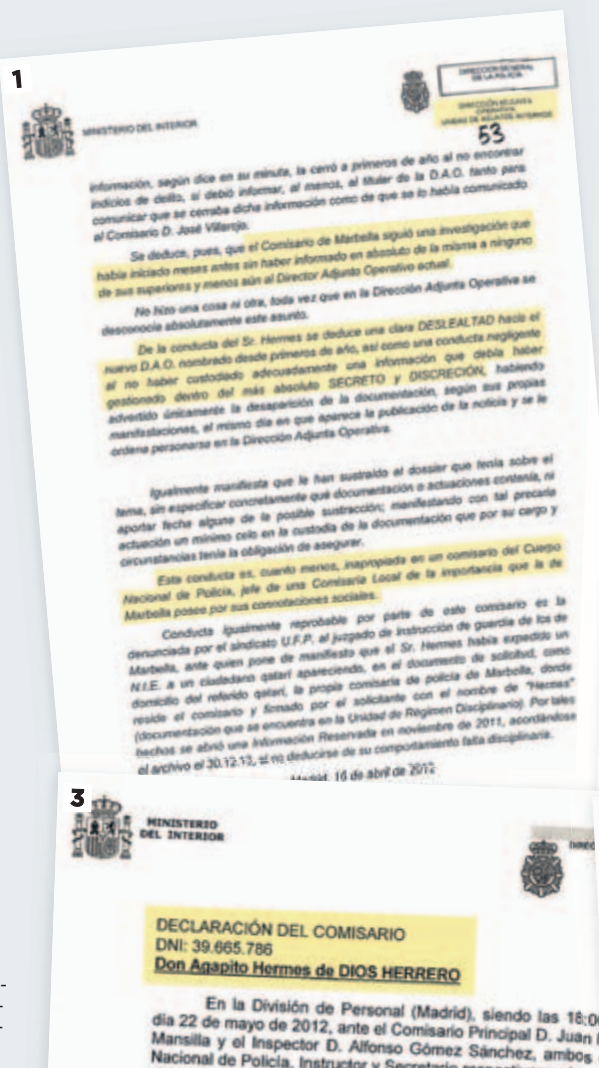
Fernando Bermejo y Emilio Sánchez Ulled también desconfiaron del hecho de que los dos comisarios (uno de Asuntos Interior y el otro, Olivera, entonces al frente del Centro de Inteligencia Contra el Crimen Organizado) trataran con ellos un asunto de corrupción, totalmente ajeno a sus cometidos profesionales. Pero en esa 'casa de los líos', la filtración de aquella extraña reunión de Olivera y Blas-Aranda con los fiscales, que provocó incluso una queja formal del Consejo Fiscal, lejos de ser sancionada, fue recompensada. Los dos comisarios fueron condecorados con la medalla roja del cuerpo, pensionada, poco tiempo después.

Y ahí no quedó la cosa. Olivera, uno de los exponentes de ese comisariado que se viene metiendo en líos políticos, se convirtió el pasado enero en el miembro de las fuerzas de seguridad con más poder de toda España. Jorge Fernández le nombró director del recién creado Centro de Inteligencia contra el Terrorismo y el Crimen Organizado (Citco), la fusión de las dos grandes instituciones en las que vuelcan y comparten datos la Policía Nacional, la Guardia Civil y el Centro Nacional de Inteligencia. Olivera pasó así a controlar toda la información que genera el mayor organismo de análisis de datos policiales en manos del Estado y, desde luego, a controlar toda la información que genera esa 'casa de los líos'.

8 Marzo, 2015

INVESTIGADORES BAJO SOSPECHA

1. Informe de Asuntos Internos, encargado por la actual dirección, en el que se acusa al comisario de Marbella de «desleal».

2. Declaración del comisario Villarejo en la que asegura que fue el exnúmero 2 de la Policía el que ordenó investigar a Ignacio González.

3 y 4. Declaración del comisario de Marbella en la que afirma que recibía órdenes de Villarejo y Chico.

¿Fue ilegal la investigación que ha dinamitado la carrera de González?

Los papeles judiciales revelan que los policías que indagaban sobre el político fueron perseguidos solo tras el cambio de Gobierno

MELCHOR SÁIZ-PARDO

MADRID. ¿Fue ilegal la investigación policial sobre el ático de Guadalmina que a la postre le ha costado la carrera política a Ignacio González a pesar de que el político popular jamás ha estado imputado en esta causa?

Desde que se conoció la existencia de estas pesquisas en marzo de 2012, el Ministerio del Interior, ya dirigido por Jorge Fernández, ha mantenido siempre que se trató de una investigación «ilegal», ya que el entonces comisario de Marbella, Agapito Hermés de Dios, comenzó las

diligencias sin avisar a sus superiores y sin control judicial.

Pero los documentos oficiales, en poder de este periódico, dibujan una realidad diferente. Esos papeles incluidos en el sumario del Juzgado 5 de Estepona (que sigue investigando la propiedad del famoso ático y la posibilidad de que hubiera un fraude fiscal) y en otro sumario del Juzgado de Instrucción 47 (que indaga la actuación de los policías que investigaron al presidente madrileño) apuntan a que el entonces subdirector de la Policía con el Gobierno socialista, Miguel Ángel Fernández-Chico, ya fallecido, fue la persona que ordenó esa investigación.

Así lo declaró en el transcurso de las investigaciones internas el propio Hermés de Dios y el comisario José Manuel Villarejo, uno de los dos policías acusados por González de haber tratado de extorsionarles en una reunión en noviembre de 2011.

Hermés de Dios afirmó que hasta ese mes, noviembre de 2011, él informaba personalmente a Fernández-Chico (que murió dos meses después) y que los hacía en presencia de Villarejo. El propio Villarejo fue más explícito cuando fue citado por sus superiores para aclarar su participación en la investigación «ilegal».

Afirmó que el origen de las indagaciones sobre González fueron «noticias muy reservadas» que apuntaban a que el ático que usaba el entonces vicepresidente podía «tener cierta conexión con el caso Gürtel». Y que fue por eso, «antes de iniciarse una investigación judicializada que pudiera dar lugar a un conocimiento público y un perjuicio (para Ignacio González), que se determinó por el entonces director adjunto operativo (Fernández-Chico) que esta primera investigación se hiciera esa manera especial (reservada)». Diferentes mandos policiales con-

sultados confirman que, ni mucho menos, es algo inusual comenzar investigaciones sin que éstas estén judicializadas y que solo se informa al juez cuando las pesquisas prosperan y el caso está más avanzado y son necesarios registros u otras diligencias.

Persecución

Al margen de que fuera cierto que el fallecido Fernández-Chico fuera el que autorizó la investigación «reservada», lo cierto es que la persecución a los policías que habían investigado a Ignacio González comenzó solo cuando los nuevos mandos policiales nombrados por el Gobierno del Partido Popular tomaron posesión a inicios de 2012, tras las elecciones generales de noviembre de 2011.

Los informes confidenciales de Asuntos Internos revelan que fue el sustituto de Fernández-Chico, el comisario Eugenio Pino, el que en marzo de 2012 ordenó investigar a Hermés de Dios y a Villarejo, sobre todo a raíz de la desaparición de los documentos sobre las pesquisas a González.

Desde un principio, Asuntos Internos atacó sin con-

templaciones a los dos policías que habían indagado sobre el ático, antes incluso de que ambos declarasen y dieran sus explicaciones.

«El comisario Hermés no puso en conocimiento de sus superiores el referido asunto», denunció Asuntos Internos. «Se deduce, pues que el comisario de Marbella siguió una investigación que había iniciado meses antes sin haber informado en absoluto de la misma a ninguno de sus superiores y menos aún al director adjunto operativo actual (Pino, que era quien había ordenado la investigación)», apunta uno de los papeles.

El informe de Asuntos Internos llega, incluso, a la descalificación personal: «De la conducta de Hermés se deduce una clara deslealtad

hacia el nuevo director adjunto, así como una conducta negligente al no haber custodiado adecuadamente una información que debía haber gestionado dentro del más absoluto secreto y discreción». La suerte de los dos comisarios ya estaba echada y la investigación comenzó a languidecer.

Ignacio González.

▶ 8 Marzo, 2015

El compositor estonià participa en un assaig de l'Orfeó Català per al concert d'avui al Pi

Arvo Pärt, la presència d'un àngel

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

I va passar un àngel, que es diu Arvo Pärt. Van ser tot just 22 hores a Barcelona, però prou perquè el pare del minimalisme sacre, el compositor contemporani que amb més encert ha aconseguit connectar amb el públic, deixés una mica de la seva aura i la seva extraordinària humanitat. Personatge tímid, de sentiments profunds i necessitat de recolliment, l'antitesi de la vanitat i l'artifici, caminava divendres a la nit camuflat amb una gorra cap a Santa Maria del Pi, la basílica on el Palau de la Música li tenia preparat el primer dels tres concerts amb els que aquest cap de setmana celebra el seu 80è aniversari (que serà l'11 de setembre).

Venia acompanyat d'un amic, el mestre Jordi Savall, amb qui es

XAVIER GÓMEZ

**Savall amb
Arvo Pärt
divendres
davant de
Santa
Maria
del Pi**

professen admiració mútua, i l'esperava, frisós, un públic divers. El seu art va atreure ànimes com la de l'escriptor Jaume Cabré. O l'artista Jaume Plensa, amb qui des-

prés compartiria sopar. El magnífic Latvian Radio Choir protagonitzaria una nit màgica amb les commovedores peces corals de Pärt i del català Bernat Vivancos.

Al matí següent, els cors de l'Orfeó Català i el Cor de Cambra tindrien el privilegi d'assajar en presència del mestre, que va fer la seva entrada a la sala de concerts del Palau balancejant la seva figura fràgil i quixotesca al so d'una de les seves peces per a cor femení a cappella. S'estava preparant el programa que avui se sentirà a Santa Maria del Pi (17.30 h), amb incunables com ara *Salve Regina* per a cor i orgue (2001), o cançons infantils que va compondre de jove, als anys cinquanta, quan faltaven més de dues dècades perquè abandonés l'Estònia soviètica i es refugiés primer a Viena i després a Berlín. Allà va residir bona part de la seva vida, fins que fa una dècada va decidir tornar al seu país. En ple bosc, allunyat de la població, viu ara amb la seva esposa, aquest compositor de l'intangible que ahir l'encertava de ple amb les seves indicacions als cantaires.

"M'ha fet plorar quan ens ensenyava com calia cantar gronxant el nen Jesús a coll", confessava Assumpta Cumí, del Cor de Cambra. Succeïa a *Nunc dimittis* (2001). Però l'apoteosi arribaria amb el *Da pacem Domine*, que va compondre per encàrrec de Savall per al Fòrum. "Em va dir que no estava inspirat, no sabia si podria fer-ho -recorda Savall-, però va succeir la desgràcia de l'11-M, em va veure per televisió a la gran manifestació de plaça Catalunya tocant *El cant dels ocells* i va quedar impressionat. Això era un divendres i diumenge arribava per fax la seva partitura".

Pärt va fer una immersió ahir al seu *Da pacem Domine* quan Josep Vila va dispersar els seus cors per l'escenari i la platea. Assegut en un esglaó entre les 160 veus, amb el rostre entre les mans, es va amarrar com un ocellet de la seva pròpia mística... "Tinc la sensació que ha cantat un país sencer", va dir al final. "Va ser escrita a 3.000 quilòmetres i ara es canta aquí... sembla que no som tan lluny". I desconcertat, va preguntar: "Qui és el cap de tot això?" I es va fondre en una abraçada amb Joan Oller. "N'he après molt sent aquí".●

► 8 Marzo, 2015

ELS SEMÀFORS

Laura Jiménez

LINIER

● Laura Jiménez ha decidit continuar arbitrant partits de futbol per arribar a la Primera Divisió malgrat els insults i vexacions masclistes que va patir el 22 de febrer a Jimena de la Frontera (Cadis), on va actuar com a linier. **PÀGINA 50**

Pura Muñoz-Cánoves

INVESTIGADORA DE LA UPF

● Un estudi de Muñoz-Cánoves que canvia la visió de l'envelliment i obre la via a noves teràpies ha guanyat el premi Vanguardia de la Ciència. Els lectors l'han votat com el millor treball científic de l'any a Espanya. **PÀGINA 55**

Joan Alfons Albó

ALCALDE DE SANT FELIU DE GUÍXOLS

● Una estàtua recordarà Agustí Calvet, *Gaziel*, a Sant Feliu de Guíxols, la seva localitat. L'Ajuntament vol realçar la memòria del periodista, escriptor i director de *La Vanguardia*, a qui ja ha dedicat una escola i una plaça. **VIURE**

Arvo Pärt

COMPOSITOR

● El compositor estonià Arvo Pärt (79) va participar en un assaig de l'Orfeó Català i el Cor de Cambra de bracet del mestre Jordi Savall, i va commoure els integrants de les corals amb la seva humanitat i humilitat proverbials. **PÀGINA 69**

Txuma Peralta

EXDIRECTIU DE L'OSASUNA

● El jutge va decretar ahir l'ingrés a presó sense fiança de l'exdirectiu de l'Osasuna (43 anys) pel cas de presumpta compra de partits en què està involucrat el club de Pamplona. Peralta és ara el propietari del Terrassa. **PÀG. 82**

▶ 8 Marzo, 2015

AGENDA

Si voleu publicar una activitat en aquesta pàgina o a l'agenda digital de La Vanguardia, entreu i creeu el vostre compte a: www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona ciutat

CianDestines per Desti? Històries del món. Històries amagades. Històries de dones. El Mnac i Amagat Teatre commemoren el Dia de la Dona amb sis representacions de teatre íntim que s'aniran repetint a diferents sales del museu al llarg del matí. Espectacles inclosos amb l'entrada.

Mnac. Palau Nacional de Montjuïc (d'11 a 15 hores).

BSW Swigui Qui Vingui @ Poblenou. Música i balls de swing a l'aire lliure, Casino Aliança del Poblenou. Rambla del Poblenou, 42 (de 12 a 14.30 hores). Gratuït.

Enciclopèdia baixeta de la nit. La companyia 2 Princeses Barbudes protagonitza aquest concert teatralitzat on les barbudes fan música amb instruments de juguina, nous instruments i ritmes moderns.

La Casa Elizalde. València, 302 (12 hores). 3,5 euros.

80è aniversari d'Arvo Pärt. Concert-homenatge a aquest compositor estonià a càrrec de l'Orfeó Català, el Cor de Cambra del Palau de la Música i l'Escola Coral de l'Orfeó Català. Basilica de Santa Maria del Pi. Plaça del Pi (17.30 hores). 20 euros.

Elles, les modernistes. Concert en homenatge a les compositoras catalanes modernistes a càrrec de la soprano Maria Teresa Garrigosa, el tenor Jordi Cortada i el pianista Manuel Ruiz. 35 euros, inclou: visita guiada, concert i copa de cava.

Palau Güell. Nou de la Rambla, 3-5 (18 hores).

Xcèntric. El cinema del CCCB. Projectió de *Riddles of the sphinx*, obra clau del cinema britànic dels anys setanta. Laura Mulvey i Peter Wollen analitzen la representació femenina en el cinema.

CCCB. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Montalegre, 5 (18.30 hores). 4 euros.

Dones espies. 1714. El preu de la llibertat. Representació teatral de la mà de les dones que van ser protagonistes importants dels fets del 1714, a

'UN NUAGE SUR MES ÉPAULES'
Blueproject Foundation
De dimarts a diumenge. Gratis
De 10 a 20 h. Princesa, 57
blueprojectfoundation.org

■ La Blueproject Foundation acull, per primera vegada al nostre país, l'obra de l'artista francès Lionel Esteve a la instal·lació anomenada *Un nuage sur mes épaules* (Un núvol sobre les meves espatlles), que es podrà veure fins al 7 de juny. És la primera proposta *site specific* presentada a II Salotto de la fundació.

Creant la inexistència

ALEJANDRO ESTEBAN
Barcelona

Vull fer d'una cosa tancada, sense fines-tres, una cosa infinita, com un paisatge". Amb aquest objectiu, l'ar-

parent en degradats grisos, blaus i blancs.

L'exposició es complementa amb dues instal·lacions més, que fins ara sempre havien estat exposades separatament: *A line* (2010) i *La beauté d'une cicatrice* (2012). En cada una

decisiu, ja que el gris, que im-
pera a l'habitació, també té
aquesta ambivalència: es pot
crear amb blanc i negre o amb
tota la resta de colors. I a més
té una altra possible interpre-
tació, en paraules del director
d'art de la Blueproject Foun-

JORDI ROVIRALTA

La instal·lació
del francès
Lionel
Esteve a la
Blueproject
Foundation

tista francès estab-
blert a Brussel·les
Lionel Esteve ha
creat una instal·la-
ció que s'ajusta es-
pecíficament a la
sala on estarà exposada. A l'es-
pai gris, sense llum natural i
més aviat petit que ofereix Il
Salotto de la fundació Bluepro-
ject, l'autor aconsegueix que la
mirada dels visitants s'ex-
pandeixi mitjançant els jocs vi-
suals originats per uns cor-
tinatges d'organdi semitrans-

d'aquestes instal·la-
cions, un conjunt
de pedres simula
illots al mar. Es
crea la il·lusió de
l'aigua gràcies a la
pintura que marca el nivell del
mar. Lionel Esteve juga a la pa-
radoxal de la materialitat.

La simbiosi de la verticalitat
de les cortines i l'horitzontali-
tat de les pedres crea un micro-
cosmos eteri i conceptual que
ens remet a un paisatge. La pig-
mentació exerceix un paper

datacion: "El gris remet d'una
banda a la tristesa, a la ma-
lenconia, però per una altra a
la intel·ligència, a la matèria
grisa".

La dualitat, la paradoxa i
l'ambivalència del que és mate-
rial i el que és immaterial, ver-
tical i horitzontal, ple i buit les
exposa l'artista al nom de l'ex-
posició: *Un nuage sur mes
épaules*. Tots imaginem un nú-
vol com una cosa lleugera, i no
com el que realment és: un re-
cipient ple d'aigua.●

càrrec de les actrius Alícia Martel,
Isabel Díaz i Mercè Pau, dirigides per
Teresa Urroz.

El Born Centre Cultural. Plaça Comer-
cial, 12 (19 hores). Gratuït.

Dies de Música. Inici d'aquest cicle de
concerts al Recinte Modernista amb
un concert de fortepiano a càrrec de
Pablo Gómez. Interpreta peces de
Bach i Mozart.

Sala Pau Gil del Recinte Modernista de
Sant Pau (19 hores). 18 euros.

BSW Open Sundays Jam. Tardes domi-
nicals de ball.

SANTSballuga. Bassegoda, 1 (19 h).

**Propostes sinodals i experiència direc-
ta de la col·legialitat de l'Església.** Con-
ferència del Cardenal de Barcelona,
Martínez Sistach, entorn del Sínode
de la Família.

Basilica de la Puríssima Concepció.
Aragó, 299 (19 hores).

Barcelona

BADALONA (Barcelonès)

Concert de Quaresma. Concert de la
Capella de Música Santa Maria, de
Mollet, i Orquestra de Cambra. Direc-
tor: Pelegrí Bernal i Castells. Aporta-
ció voluntària.

Església Parroquial de Santa Maria de
Badalona. Carrer del Temple (18 h).

CORNELLÀ DE LLOBREGAT (B. Llobr.)

**9è Concurs de teatre amateur ciutat de
Cornellà Memorial Joaquim Vilà i
Folch.** La companyia Qollunaka Tea-
tre, de Terrassa, representa l'obra
Com Ombres. 5 euros.

Patronat Cultural i Recreatiu. Mossèn
Jacint Verdaguer, 52 (18.30 hores).

MASQUEFA (Anoia)

Masquefa sona bé. Dintre d'aquest ci-
cle, l'Orquestra de Cambra d'Acordi-
ons de Barcelona (OCAB) interpreta
música de cinema. Direcció Jesús
Otero.

Sala Polivalent Fàbrica Rogelio Rojo.
Santa Clara, 16-22 (18 hores).

TERRASSA (Vallès Oriental)

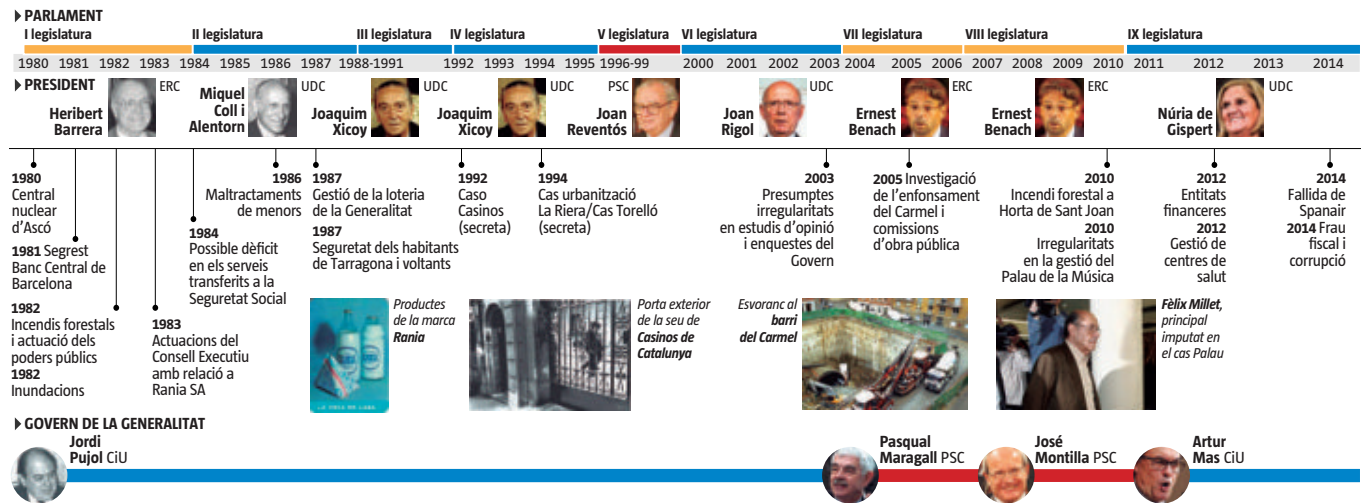
Atomic Leopards Duet. Concert
d'aquest duet. Gratuït.

Bau House, Casa Baumann Terrassa,
av. Jaquard, 1 (12.30 hores).

▶ 8 Marzo, 2015

Comissions parlamentàries d'investigació

Elemental, senyories

SILVIA HINOJOSA
 Barcelona

La ficció detectivesca té les seves pròpies claus per emocionar, però no observa gaire relació amb la rutina dels qui persegueixen delictes en la vida real. Aquí hi ha ben poc marge per a l'entreteniment. Es treballa de forma metòdica, i de vegades monòtona, reunint indicis per desenredar la troca, perquè l'assassí no sempre és el majordom encara que sigui el principal sospitós (cal respectar la seva presumpció d'innocència). La justícia té els seus propis procediments per investigar. I la política també els té. Els parlaments, en un pla paral·lel al judicial, poden indagar en afers d'interès públic, en el marc d'una comissió d'investigació. Es tracta d'òrgans integrats per diputats de tots els grups que formen la cambra, que es creen sota l'impuls d'un interès social i estan pensats com a instrument de control de la gestió del Govern. Però la realitat és que acaben convertint-se en un terreny en el qual els partits prolonguen la lluita política. I obren molts interrogants.

Començant per l'assumpte de la imatge. Episodis com les recents compareixences de l'expresident Jordi Pujol i diversos membres de la seva família en la comissió sobre el frau fiscal i la corrupció, al Parlament, que per moments recordaven més escenes d'un *reality show* que una sessió solemne, han disparat algunes alarmes entorn d'aquestes comissions. Es posa en dubte la seva utilitat per investigar, la conveniència que es desenvolupin en paral·lel a una investigació judicial, o l'ús partidista que els diputats fan de les seves intervencions. Sense comptar que inevita-

R

EL REPORTATGE

La declaració dels Pujol en la comissió sobre el frau reobre els dubtes sobre la investigació parlamentària, més enllà del debat necessari sobre escàndols que sacsegen l'opinió pública

blement la feina dels grups s'acomodarà a les regles de les majories parlamentàries, que solen reduir el marge de maniobra de l'oposició. Tant que de vegades impedeixen que s'arribi a crear la comissió. Al Congrés, l'última es va constituir el 2004, per posar la lupa sobre la gestió del Govern Aznar després dels atemptats de l'11-M, i es va convertir en un camp de batalla polític. No n'hi ha hagut cap més, i no perquè no s'hagin sol·licitat sinó perquè els diferents governs ho han impedit amb la seva majoria parlamentària.

Però juntament amb les crítiques, hi ha un costat bo. "Seria impensable que un parlament no creés una comissió d'investigació sobre assumptes d'interès social, no poden ser insensibles als escàndols. Es critica els diputats si no haguessin fet res després de la confessió de l'expresident Pujol o amb tot el cas Gescartera, una altra cosa és la utilitat pràctica d'aquestes comissions", planteja el catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona Xavier Arbós. A parer seu, aquestes comissions, més que centrar-se a atribuir responsabilitats per una determinada gestió, un objectiu massa ambiciós, s'haurien d'ocupar a pensar propostes de canvi de l'acció política. "Tenen sentit sempre que s'abandoni la idea meravellosa però impracticable de trobar la veritat i s'ocupin a pensar com millorar el que s'està fent ara", afegeix. Arbós suggereix que, igual que en cambres com el Senat hi ha lletrats que assessoren en la tasca de legislar, i es tracta de gent independent que posa la seva perícia tècnica al servei dels parlamentaris, caldria pensar en alguna cosa semblant perquè els

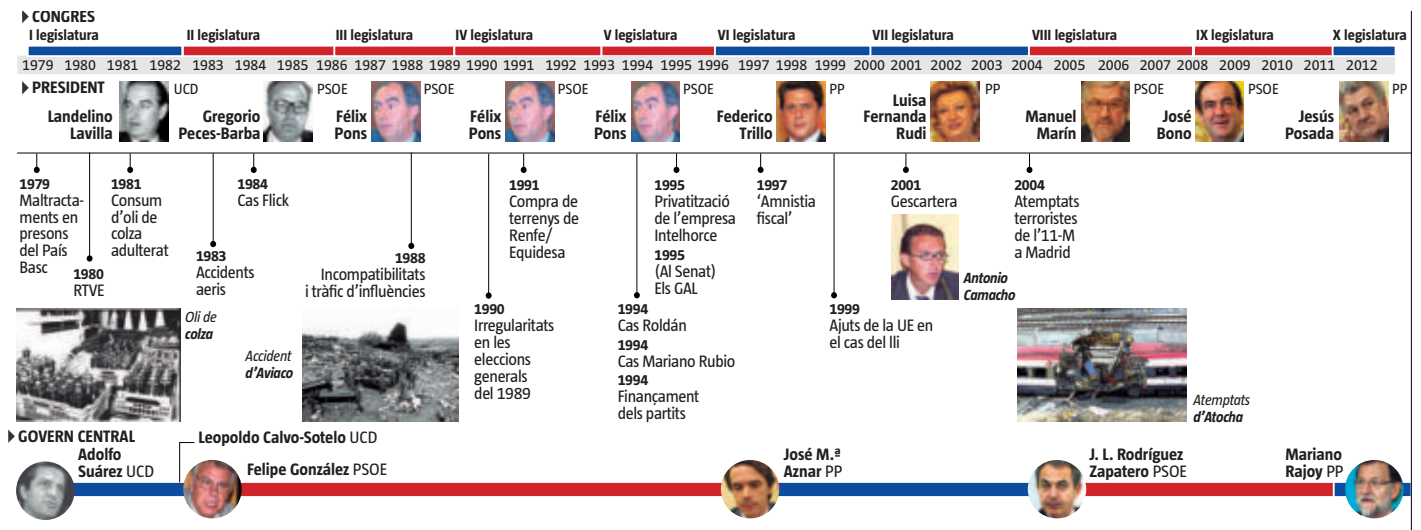
grups puguin treballar en aquestes comissions. "No es pot demanar als diputats que sàpiguin de tot, i no té sentit que no tinguin l'auxili de cap expert per accedir al coneixement independent dels fets", subratlla.

"Aquestes comissions són molt útils -coincideix la politòlo-

ga Astrid Barrio-, perquè tornen a situar el Parlament com a centre del debat polític. Permeten que els diputats exerceixin la funció de control i que el debat no es doni només en els mitjans de comunicació, i això és important en una democràcia d'audiència com l'actual, per fer servir el terme de

8 Marzo, 2015

PEDRO MADUEÑO / EMILIA GUTIÉRREZ / DANI DUCH

El model anglosaxó

Les comissions d'investigació anglosaxones són un model de reglamentació per a aquests òrgans de control dels parlaments. Als Estats Units es tracta d'un òrgan independent dins del Congrés que investiga totes les actuacions del Govern. L'integren demòcrates i republicans i són duríssims en els seus interrogatoris als compareixents. A la Gran Bretanya un petit nombre de legisladors integren els comitès parlamentaris que supervisen la tasca d'organismes governamentals i del propi legislatiu. El seu àmbit d'acció és molt ampli i sovint es constitueixen per respondre a una crisi o a un escàndol.

Frau fiscal
El diputat David Fernández atén un comentari de Jordi Pujol durant la compareixença de l'expresident

Cas Roldán
Luis Roldán, amb els diputats Rosa Aguilar i Antonio Romero, el dia que va compareixen al Congrés

Atemptats 11-M
L'expresident Aznar, durant la seva compareixença davant la comissió de l'11-M a la Cambra Baixa

ment perquè no sigui necessari el suport de la majoria parlamentària per crear una comissió d'investigació. "Mentre segueixi així, la majoria que dona suport al Govern pot bloquejar totes les comissions que li suposin un perjudici, mentre que el que es tractaria no és de fiscalitzar qualsevol tema sinó responsabilitats del Govern o de l'Administració", subratlla.

Xavier Arbós planteja que l'activitat d'una comissió d'investigació caldria pensar-la en dues fases, "una primera fase tècnica i eventualment secreta, de col·laboració entre parlamentaris i tècnics per arribar a un document solvent de propostes d'actuació, i una segona fase d'escenificació, en què cada grup defensés públicament els seus arguments polítics".

Josep López de Lerma, diputat de CiU al Congrés del 1980 al 2004, va presidir el 1994 la comissió d'investigació sobre el cas Roldán, un escàndol de corrupció que va colpejar el govern de Felipe González. "La comissió va ser altament positiva i des de la seva creació vam anar per davant de la justícia. En observar indicis de delictes, vam traslladar informa-

XAVIER ARBÓS (UB)
"Els diputats no poden saber de tot; cal que els assessorin tècnics"

ASTRID BARRIO (UV)
"Les comissions són molt útils; el Parlament passa a exercir el control"

JOSEP LÓPEZ DE LERMA
"Els diputats del cas Roldán sí que treballaven; el nivell era molt alt"

DAVID FERNÁNDEZ (CUP)
"De vegades ha semblat que érem en un plató"

ció a la Fiscalia i al final els resultats de la investigació judicial ens va donar la raó", valora López de Lerma, que destaca que ningú no es va negar a declarar. Sens dubte va ajudar que la comissió fos secreta, encara que recorda que va haver de cridar l'atenció en privat a alguns diputats que filtraven a la premsa informació de les sessions. Assegura que mai no es va sentir pressionat pel Govern. "Els donaven tota la informació que demanàvem, ens arribava en furgonetes", constata l'exdiputat de CiU, avui advocat al despatx Roca Junyent. Entre els èxits de la comissió, destaca que es va corregir molta normativa per millorar els mecanismes de control al govern i es van crear dues comissions permanents al Congrés, la de secrets oficials i la de fons reservats. "Aquells diputats sí que treballaven, el nivell era molt alt, vam aconseguir que Esgarza s'esfondrés amb un interrogatori a fons i va cantar", defensa.

Les paraules de López de Lerma cal llegir-les després de la queixa del president de la comissió d'investigació sobre el frau fiscal i la corrupció, el diputat de la CUP David Fernández, que confessava sentir "vergonya prò-

pia i aliena" pel baix nivell que mostren els diputats i apostava per una reforma reglamentària per millorar el funcionament dels comitès d'investigació. El Govern de la Generalitat també defensa que cal redefinir el paper d'aquests òrgans de control parlamentari.

Per Fernández, entre les reformes hi ha d'haver "una reglamentació dels drets i deures dels compareixents i de com han de ser els interrogatoris, i explicitar la responsabilitat penal en cas de desacatament o fals testimoni i, sobretot, de no compareixença dels citats a declarar". També apunta que cal posar terminis al lliurament de la documentació que demana la comissió, per poder analitzar-la. "Les deficiències dels parlamentaris no rau tant en la seva incompetència, que també -aclareix-, sinó en la impossibilitat d'analitzar la documentació i estudiar el cas". Fernández admet que a les comissions "de vegades ha semblat que estàvem en un plató", i sobre la utilitat d'aquests òrgans defensa que "sempre val la pena constatar, encara que només sigui això, com pot ser de descarnat el poder i com opera".

► 8 Marzo, 2015

La Rosa i l'Ovidi

XAVIER GÓMEZ

Rosa Novell rebent emocionada un dels molts premis per la seva carrera el novembre del 2014

Encara no em faig a la idea que se'ns hagi mort Rosa Novell. La meua relació amb la Rosa no va ser la de l'actriu amb el crític teatral, el crític teatral que jo vaig ser anys enrere. La nostra relació va ser, per dir-ho així, veïnal. La Rosa, quan la vaig conèixer fora de l'escenari, quan vam començar a tractar-nos, vivia en un pis del carrer Llúria, a dos passos del Bauma, que llavors encara tenia una preciosa marquesina, en la qual un dia sí i l'altre també jo solia anar a prendre l'aperitiu. Un bon dia, se'm va acostar i em va dir que el seu avi matern, el senyor Clausells, secretari de l'Associació de Música de Cambra, va ser qui havia demanat al meu pare un poema nadalenc perquè ell ma-

Se'ns n'ha anat massa aviat una de les actrius més intel·ligents i sensibles d'aquest país

teix el recitès al Palau de la Música en el temps que sol durar un concert. El poema en qüestió va acabar sent *El poema de Nadal*, que el pare va recitar el 4 de gener del 1931 amb tal èxit que es va veure obligat a repetir-lo l'endemà.

La Rosa Novell que jo vaig conèixer en aquella marquesina al Bauma, fa vint-i-tants anys, em va produir una curiosa impressió. D'una banda, era un *pomell de joventut*, una guapa petita de família burgesa i catalanista, la qual, si hagués nascut uns quants anys abans, probablement hagués integrat les joves actrius de l'Agrupació Dramàtica de Barcelona, interpretant una obra de Ferran Soldevila o de Salvador Espriu en aquell mateix Palau on el pare va recitar el poema. D'altra banda, era una noia que havia estudiat Filosofia i Lletres i que havia conegut, viscut una oposició politico-cultural contra un règim en decadència i que va coincidir amb el millor moment del denominat teatre independent català. Però, entre aquell *pomell de joventut* i aquella noia

rebel i compromesa, hi havia una altra Rosa que em va cridar l'atenció. Era una Rosa afrancesada, que es veia com una actriu d'Antoine Vitez o de Patrice Chéreau, perduda al mig d'un escenari que no sempre estava a la seva altura. Era l'actriu "culta, molt culta", de què parlava Borja Sitjà arran de la seva mort; l'actriu capaç de discutir hores i hores amb tal o tal director sobre la manera d'enfocar el seu personatge en tal o tal obra. Aquesta és la Rosa Novell que jo sempre recordaré. Una actriu com una *première dame* en un món estrany; una *première dame* amb els seus obligats adoradors –en aquella marquesina del Bauma li vaig conèixer un adorador artista, escultor, i després un altre de més jove, poeta–, que em parlava de *L'Atalante*, de Vigo, d'*Adieu Philippine*, de Jacques Rozier, o es posava a discutir amb un envejable sentit de l'humor de la *Fedra*, de Chéreau, a París.

Rosa Novell se'ns n'ha anat massa aviat, i amb ella se'ns n'ha anat una de les actrius més intel·ligents i sensibles d'aquest país. Recordo el dia en què la Rosa em va explicar al Bauma la seva relació amb el nostre comú amic Eduardo Mendoza. Aquell dia, em va dir, s'havien acabat els seus adoradors obligats: l'Eduardo, em va dir l'afrancesada Rosa, *c'est mon homme*. I van ser feliços, molt feliços.

Dimarts vinent es compleixen vint anys de la mort d'Ovidi Montllor. Llavors vaig escriure a *El País*: "Des de juliol del 1994 fins fa escassos dies, la lluita sostinguda per l'Ovidi amb la seva malaltia ha estat d'una tenacitat exemplar, cantant mentre li va quedar un fil de veu però sempre amb el somriure als llavis. Però dissabte a la matinada, ja sense forces per continuar lluitant, se'ns va morir com un ocell, amb la pell i els ossos, com qui diu, sense patir, envoltat de la seva mare, de les seves filles, del seu germà, de la Neus, que ha estat –segons em va confessar l'Ovidi– l'última alegria de la seva vida: una Neus encara sorpresa pel coratge i l'humor, una mica negra, d'un Ovidi que, quan la Neus li va preguntar diven-dres al matí, el seu últim dia de vida, com es trobava, li va respondre: 'De pu-

ta mare!'. El vaig conèixer l'any 1968. Amb Alfred Lucchetti el vam convèncer perquè es presentés al II Festival de la Cançó Universitària, que se celebrava a la sala d'actes del CICF, on en una altra sala, Ovidi assajava *Les nocces de Figaro* –hi feia de Querubí!–, el cèlebre muntatge de Fabià Puigserver, i el va guanyar. En neta i dura baralla amb Jaume Sisa i Miquel Cors. Aquella mateixa nit me'l vaig emportar a casa meua, ens vam menjar una cassola de fideus, vam destapar unes quantes ampolles de vi negre i vam posar discos de cantants francesos fins a la matinada. Va ser aquella nit quan l'Ovidi va escoltar per primera vegada Léo Ferré. En diverses ocasions l'Ovidi es va referir a mi com a un mestre. Si algun mestre hi va haver, va ser ell, només ell. D'aquell

Al cap de 20 anys de la seva mort el PP es nega a reconèixer Montllor, aquell noi d'Alcoi

noi d'Alcoi, quatre anys més jove que jo, amb una mare de Muro, que als nou anys ja treballava en una fàbrica de paper, i un pare de Torremanzanas, anarquista, que als sis anys ja feia de pagès, he après més de la vida que de tots els meus amics barcelonins junts. Si algun mestre hi va haver, va ser aquest noi que venia a casa amb el Politzer –folrat amb fulles de *La Vanguardia*– sota el braç. El 1958, el van detenir a ell i el seu pare. Enganxaven cartells que incitaven la vaga general. Després que a ell el deixessin anar –el van tenir unes hores tancat en una escola: la presó d'Alcoi era plena–, tots els diumenges anava amb la mare a visitar el pare a la presó i li portaven una llagosta. "No teníem una pesseta, però per al pare el millor", em deia.

Al cap de vint anys de la seva mort el PP valencià es nega a reconèixer Ovidi Montllor. El tenen per un traïdor català. Afortunadament la joventut alcoiana i valenciana està amb l'Ovidi. Més que mai. ●

P 04-10

20 ANYS D'ABSÈNCIA

SEMPRE OVIDI

**Dossier
especial**

L'ARA dedica el diari
d'avui a recordar la
figura d'un dels artistes
valencians que més han
inlluït en la cultura
catalana contem-
porània

JUAN MIGUEL MORALES

04

temadeldia

DISSABTE, 7 DE MARÇ DEL 2015 ara

Ovidi 20 anys

4.2.1942

Ovidi Montllor i Mengual va néixer a Alcoi el 4 de febrer del 1942. Va ser el fill gran del Josep i la Isabel, de família pagesa, que des de ben petits van treballar en una fàbrica.

1961

Després d'un primer viatge a Barcelona, on aprèn l'ofici de perruquer, comença a fer **teatre amateur** a La Cassola d'Alcoi. Debuta interpretant un paper en una obra de Pirandello.

1965

S'instal·la a **Barcelona** amb Adela Abad i la filla dels dos, l'Helena. Coneix Àngel Carmona i els germans Lucchetti, i comença a col·laborar amb companyies de teatre independent.

1968

Debuta com a **cantant** al Festival de Cançó Universitària, tot i que no era universitari. Publica un EP, actua amb Guillem d'Efak i al Palau de la Música amb Raimon i Pi de la Serra.

CRONOLOGIA

Ovidi Montllor, la fera més tendra i ferotge de la Cançó. FRANCESC FÀBREGAS

Sempre Ovidi Montllor

Vint anys després de la mort del cantautor d'Alcoi, l'esperit crític de la seva crònica del trànsit del franquisme a la democràcia és més vigent que mai

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

"Jo parle del meu temps", cantava Ovidi Montllor a *Autocrítica i crítica*, una de les cançons del disc *Bon vent... i barca nova!* (1979). El seu temps, si més no el que va reflectir en el seu cançoner, és el del final de la dictadura i el de la Transició, el de la lluita, l'esperança i el desencant. Però el que va explicar a plena veu ressona amb més vigència que mai. Ovidi Montllor va morir el 10 de març del 1995, i vint anys després la seva obra, també la seva vida, és un mirall per interpretar aquest present que fa olor de canvi, però que encara no se sap si serà perfum o ferum. "L'obra de l'Ovidi com a can-

tant va del 1968 al 1980, una època que podem definir com un procés constituent cap a una nova realitat, i això és el que està passant ara", diu el cantautor de Xàtiva Feliu Ventura, que al gener va posar en marxa la iniciativa Celebrem Ovidi Montllor, amb l'objectiu que qui vulgui organitzar el seu homenatge sense esperar res de les institucions.

"Les cançons de l'Ovidi són útils per radiografiar aquella època, i al mateix temps serveixen per advertir sobre possibles paranys i enganys. Alerten, des de la poesia, perquè aquest procés constituent cap a una realitat nova que s'està construint ara no acabi com l'altre", afegeix Ventura. Toti Soler, company durant tants anys del cantautor d'Alcoi, recorda que "el que de-

Actualitat
"Les seves cançons alerten sobre paranys i enganys", diu Feliu Ventura

ia l'Ovidi fa quaranta anys és vàlid per ara, i ho serà d'aquí quaranta anys si les coses no canvien". El diputat David Fernández, que participa en l'espectacle *Ovidi's. Un temps. Una estima. Una idea*, completa el retrat: "Les va veure venir de lluny i ho va clavar lampedusianament a *Encara nois, encara* - una cançó del disc *De manars i garrotades* (1977) -: «No rigues massa de pressa, que se't pot glaçar el riure. / Atenció a la jugada, que ens pot ploure altra vegada»".

Tan important era el que deia com des d'on ho deia. "Sóc alcoià", cantava Montllor. "I canto en català perquè a Alcoi aquesta és la llengua dels obrers", exclamava aquest fill d'un teixidor a qui el pare sovint li deia: "Primer aprèn i després im-

posa els teus drets, que tindràs més força", tal com recollia Núria Cadenes a *L'Ovidi*, la biografia que va publicar el 2002. Obrer de la paraula format en tota mena d'oficis i enganxat a la lectura des de ben petit, va devorar poemes de Salvat-Papasseit, poeta del poble com ell. Home de poble que un dia va anar a Barcelona per guanyar-se la vida i alhora fer d'actor, cantava sobre fàbriques, llauradors i derrotes perquè les coneixia de primera mà. "Era un home directe, potser perquè venia d'una vida dura. I això es notava en les seves cançons, que transmetien un sentiment de lluita, de força, de veritat", recorda Marina Rossell.

Aquest mateix combat ressona en músics de generacions posteriors.

1972

Publica el primer àlbum, **Un entre tants...**, amb producció de Pi de la Serra, que inclou cançons com *Perquè vull*, *El desesperat* i *Sí, senyor*. La contraportada és un dibuix del Perich.

1973

L'activitat musical de Montllor entra en l'etapa més prolífica. Apareix el disc **Crònica d'un temps**, i en els set anys següents publicarà set àlbums més, incloent-hi *Ovidi diu 'Coral romput'* (1979).

1974

De l'aliança artística amb Toti Soler en surt el disc **A Alcoi**, que significa un canvi de rumb en la carrera dels dos. És l'àlbum d'*Homenatge a Teresa* i d'*Els amants*, l'adaptació d'Estellés.

1975

Debuta al cinema amb un paper a la comèdia *Furia española*, de Francesc Betriu, i protagonitza **Furtivos**, la dura pel·lícula de José Luis Borau premiada al Festival de Sant Sebastià.

ors, fins i tot quan l'estètica musical no hi té res a veure. "L'Ovidi ha sigut el més punk que hem tingut", diu Miqui Puig. Ben mirat, la indignació de classe de L'Odi Social a *Que pagui Pujol* (1986) no està tan lluny del desafiament que el d'Alcoi va projectar des dels budells de la classe subalterna a *Va com va*, el 1974: "Va com vull. Com volem". Segurament, on la influència de l'esperit crític d'Ovidi Montllor és més transparent és en els músics del País Valencià, en cantautors com Miquel Gil, Feliu Ventura i Pau Alabajos, i també en grups com Obrint Pas, Orxata, Arthur Caravan i Senior i el Cor Brutal, models estètics que no tenen res a veure amb la cançó però que porten la rebel·lia a la pell.

Bandejat per la Transició

Reivindicar l'Ovidi el 2015 és també assumir tot el càstig que va rebre. El que avui anomenen *la cultura de la Transició* va arraconar l'Ovidi cantautor. Continuava sent una fera massa ferotge. "No encaixa de cap manera en el relat ficcionat d'una Transició mistificada. L'Ovidi despulla, descodifica, allibera i et planta el mirall de la realitat als nassos. Per això el van bandejar", explica David Fernández. "La màquina sempre salva quatre figures amb l'excusa que no hi ha mercat per a tothom", afegeix Feliu Ventura, i Montllor era massa incòmode. Hi van confluïr diversos factors, però sobretot el que Ventura descriu com "una acció sofisticada de forces polítiques que van conquerir un estatus institucional a les eleccions municipals del 1979", i que va transformar el que havia sigut una "hegemonia cultural impulsada des de baix en una hegemonia creada des de les institucions i les empreses". L'Ovidi era mala peça en aquell teler.

Només cap al final de la seva vida, "quan van adonar-se que l'Ovidi s'acabava", hi va haver un reconeixement institucional, fruit, segons Ventura, "d'una mena de mala consciència nacional". Després, el silenci, fins que la integral discogràfica publicada el 2000 i el llibre de Núria Cadenas van reactivar el record. Tanmateix, el 2005 el PP valencià va considerar que deu anys no era prou temps per declarar un Any Ovidi Montllor. Tampoc ho ha cregut el 2015. A finals de febrer, Esquerra Unida va instar el govern valencià a fer-ho i a concedir-li, a títol pòstum, la distinció al mèrit cultural. L'argument del PP per rebutjar la proposta va ser que Montllor ja havia rebut l'Alta Distinció de la Generalitat Valenciana el 1994 i que darrere de la petició hi ha "la idea dels Països Catalans". ■

Homenatges i reivindicacions

Ovidi³

La crida de Feliu Ventura a celebrar l'Ovidi ha trobat ressò en iniciatives com l'espectacle *Ovidi³. Un temps. Una estima. Una idea*, que se celebra avui i diumenge al Casino de Vic. Hi participen Borja Penalba, David Caño i David Fernández, amb la col·laboració de l'actor Albert Vidal.

Homenatge a T

El Mercat de les Flors acollirà el dimarts 10 de març *Homenatge a T*, un muntatge de la companyia La Dependent dirigit per Pepa Miralles i amb la interpretació de Pep Sellés i Rosanna Espinós. L'obra parteix de la història de la protagonista de la cançó *Homenatge a Teresa*.

M'aclame a tu

La sala barcelonina Heliogàbal se suma als homenatges el 13 de març amb un concert dels grups Les Sueques, Vàlius, Parlament, Fred i Son, en què faran versions del cançoner d'Ovidi Montllor. És una bona manera per recordar que la seva influència va més enllà de l'estètica musical.

20 anys de vacances

L'Espai País Valencià dedica a l'Ovidi l'Onzena Setmana Cultural, que se celebrarà del 10 al 18 d'abril a Barcelona. Un dels actes, el dia 11, serà un concert de grups musicals valencians emergents. Com a pròleg, el 13 de març es penjarà un cartell al balcó de la seu de l'espai, al carrer Còrsega.

Ovidi 20 anys

1976

Un any més, Ovidi Montllor actua a les **Sis Hores de Cançó de Canet**, la primera edició amb Franco mort. Actua als films *La ciutat cremada* (Antoni Ribas) i *La siesta* (Jordi Grau).

1977

S'ensuma que la **Transició** no serà flors i violes. Si més no, ho adverteix al disc *De manars i garrotades*, i també en el que publica un any després, *Bon vent... i barca nova!*

1979

Neix la seva filla Jana. Aconsegueix enregistrar *Coral romput* en una època molt prolífica al cinema: *La verdad sobre el caso Savolta* (Antonio Drove) i *El nido* (Jaime de Armiñán), entre d'altres.

1980

Publica **4.02.42**, el seu últim disc. Després de vuit anys frenètics musicalment parlant, la indústria discogràfica el bandejarà. Ningú voldrà editar-li cap disc en els quinze anys següents.

Ovidi 20 anys

1986

Apareix un llibre de converses entre Montllor i **Pi de la Serra**, un dels seus grans amics. Deu anys abans, Joan Fuster i Montserrat Roig van prologar i epilogar un cançoner seu.

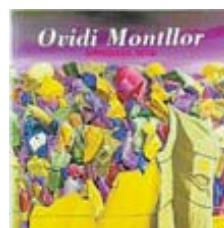

1995

S'adona que alguna cosa no va bé amb la veu en un enregistrament que no podrà acabar. El metge li diagnostica un càncer d'esòfag. Ovidi Montllor mor a Barcelona **el 10 de març** del 1995.

2000

S'aplega tota l'obra discogràfica en una **capsa de tretze CDs**. El 2002 3i4 publica *L'Ovidi*, de Núria Cadenas. Es posa en marxa la digitalització de l'Arxiu Personal Ovidi Montllor.

2005

Diferents activitats commemoren el desè aniversari de la mort de Montllor. Els actes culminen en un concert d'homenatge al Palau de la Música Catalana el 15 de maig del 2006.

Ovidi 20 anys

24.1.2015

Toti Soler va inaugurar el Festival **BarnaSants** a Terrassa amb *L'Ovidi, poema sense acabar*. A l'espectacle, recitat i cantat, hi van participar Gemma Humet i Joan Massotkleiner.

20.2.2015

Miquel Gil, Pep Gimeno *Botifarra*, Jordi Fàbregas, Arturo Gaya i Toni Torregrossa van homenatjar l'Ovidi connectat amb la música popular al festival **Tradicionàrius**.

10.3.2015

Coincidint amb el 20è aniversari de la mort de Montllor, Sembra Llibres publicarà dimarts ***Ovidi Montllor. Un obrer de la paraula***, de Jordi Tormo i amb pròleg de Feliu Ventura.

abril 2015

Alcoi acollirà la cloenda del Festival BarnaSants del 9 al 14 d'abril. Hi haurà diferents activitats, com ara el concert ***Ovidi simfònic*** i l'espectacle ***El(s) poeta de l'Ovidi***.

CALENDARIO

'VALERIA Y LOS PÁJAROS'

DESDE EL 12 AL 15 DE MARZO

► La Fundación (Casa de la Moneda), en Sevilla, trae una pieza teatral donde muestra cómo Valeria (Sonia Cano) vive obsesionada por contactar con el espíritu de su único amor, el revolucionario Telmo Castán, de quien se enamoró cuando tenía 15 años y que desapareció. En sucesivas sesiones de espiritismo desfilan ante ella familiares, conocidos de Telmo, espíritus de toda clase. Poco a poco va reconstruyendo la historia de su muerte, víctima de la represión y de las torturas de un innominado régimen militar. Según progresa la obra, las reflexiones humorísticas sobre la vida en el más allá van dejando paso a una ácida visión de las causas de la muerte de Telmo. El precio oscilará entre los 6 los 13 euros.

'DON JUAN TENORIO'

HASTA EL 8 DE MARZO

► La actriz española, Blanca Portillo, no para. Con ayuda de Juan Mayorga remodela la clásica obra de José Zorrilla para mostrar lo que ella considera una naturaleza destructiva. Con el Teatro Principal de Zaragoza como marco, Portillo dirige la obra y al personaje, considerado un mito de la seducción y la libertad, además de muestra cómo su naturaleza no ha llegado a ser entendida a lo largo de la historia. Por eso, ha decidido analizar sus comportamientos y sus palabras para descubrir al público su verdadera esencia, la de un modelo de falta de empatía, de crueldad y de desprecio por la vida propia y ajena. El precio es de 25 euros.

Imagen de la obra dirigida por Blanca Portillo. EE

FRANCO BATTIATO

EL 12 DE MARZO

► El Palau de la Música Catalana, en Barcelona, acoge en su escenario al mítico cantante de pop-rock, Franco Battiato. Nacido en 1945, a sus 70 años regresa a España con su incombustible voz para presentar su último trabajo, *Joe Patti's Experimental Group*. Músico en el sentido amplio de la palabra, el siciliano se inició como compositor experimental en los años 70. El éxito llegó en la década de los 80 cuando graba discos de música popular y triunfa con temas como *Quiero verte danzar*. Los 90 supusieron una renovación musical, tiempo en el que grabó sus últimos discos mano a mano con Manlio Sgalambro. Entre su discografía se encuentran las piezas *Dieci Stratagemmi*, *Il Vuoto*, *Bandiera Bianca*, *Apriti Sesamo* y *Del suo veloce volo*. Los asistentes podrán comprar entradas con precio desde los 20 a los 56 euros.

▶ 7 Marzo, 2015

MÚSICA POR PRIMERA VEZ

SAVALL SE ACERCA A BACH

Dirigirá 'La Pasión según san Mateo' el próximo 15 de marzo en el Palau

BARCELONA

El compositor e intérprete Jordi Savall dirigirá *La Pasión según san Mateo* de J.S. Bach el próximo 15 de marzo en el Palau de la Música Catalana, según informa Efe.

Savall afirma que la obra de Bach «no es algo viejo, sino que está vinculada a la realidad de hoy: Jesús es víctima del compromiso entre el poder y el fanatismo» y es «incomprendido por el pueblo».

La producción de la obra, con un coste de alrededor de 120.000 euros, «no ha escatimado en presupuesto ni en trabajo», ha asegurado el músico catalán.

«*La Pasión* es el monte Everest de

la música, ya que habla sobre sentimientos, la vida y la muerte», motivo por el que ha retrasado el momento de interpretarla hasta considerarse «maduro para afrontarla de una manera total» y «sentirse en casa dentro de la música de Bach».

«La música es una forma de plegaria, de comunicarte con el mundo», así como «de expresar el vínculo entre lo que vives y lo que has sufrido» e incluso «conectar con las personas que has perdido», confiesa Savall, que desde que falleció su esposa Montserrat Figueras ha cambiado por completo su idea sobre la creación artística.

La obra *bachiana*, que mezcla

cantos de plegaria, con un doble coro y roza el área operística es, para Savall «simbólica» y supuso en su momento un punto de inflexión histórico.

Los preparativos en el Palau han pasado por una selección muy rigurosa de los solistas, entre más de 100 candidatos, y por lo que respecta a las corales, Savall se ha negado a interpretar con formaciones ajenas porque «el alma del coro la lleva el director», así que lo hará con las suyas propias: La Capella Reial de Catalunya y Le Concert des Nations.

En la versión que presenta Jordi Savall, los papeles principales del Evangelista y Jesús serán interpre-

tados por el tenor Jörg Dürmüller y por el barítono Matthias Winckler, respectivamente.

Los solistas del primer coro serán Marta Mathéu (soprano), Maarten Engeltjes (contratenor), Manuel König (tenor) y Stephan MacLeod (barítono), y los solistas del segundo coro serán Ruby Hughes (soprano), Margot Oitzinger (mezzosoprano) y Thomas Hobbs (tenor).

El músico catalán ha expresado su agradecimiento al Palau por contar con él para este ciclo, mientras los responsables de la entidad se han comprometido a incluirlo más a menudo en su programación.

Savall ha aprovechado, además, para hacer un llamamiento a «las grandes fortunas para que colaboren con la cultura del país de forma más generosa, en vez de acudir a paraísos fiscales», y ayuden así a tomar conciencia del patrimonio musical catalán y español, ya que «existen grandes maestros que merecen ser recuperados».

► 7 Marzo, 2015

MÚSICA BARROCO**SAVALL SE
ENFRENTA A
SU PRIMERA
'PASIÓN'**

El reputado músico dirige, por primera vez, la 'Pasión según San Mateo', de Bach, en el Palau

A. M. D. BARCELONA

Han tenido que pasar nada menos que 50 años de trayectoria artística y una dolorosa pérdida –la de su esposa y principal colaboradora artística, la soprano Montserrat Figueras–, para que el director y violagambista Jordi Savall se decidiera a dirigir una de las cumbres del repertorio sacro, la *Pasión según San Mateo*, de J.S. Bach.

El acontecimiento, que así se puede considerar este *debut* artístico, tendrá lugar el 15 de marzo en el Palau de la Música Catalana, que aspira a seguir contando con la colaboración de Savall en próximas temporadas.

«Cuando me propusieron hacer este auténtico Everest de la música, dije que sí en seguida. Habían pasado unos meses de la muerte de Montserrat y en aquel momento sentí que estaba preparado para abordar una obra que habla de sentimientos como el amor y la muerte», explica Jordi Savall.

Detrás, sin embargo, quedaba también un largo camino artístico. «En mi vida profesional he ido siguiendo toda la obra de Bach, pero para poder sentirme como en casa he necesitado hacer todo un proceso. La *Misa en sí* y el *Magnificat* me han ayudado a llegar hasta aquí», puntualizó el músico.

Para abordar la partitura, Savall contará con la colaboración de un elenco de solistas vocales encabezado por el tenor Jörg Dürmüller, en el papel de Evangelista, y el barítono Matthias Winckler (Jesús); dos de sus formaciones, La Capella Reial de Catalunya y Le Concert des Nations, y el Cor Infantil Amics de la Unió. Él, por su parte, no ha podido «resistir la tentación» de tocar la viola de gamba, además de dirigir.

Para Jordi Savall, la interpretación de la célebre *Pasión* va más allá del hecho musical: «La *Pasión* es un concierto, una obra ligada a la historia de Jesús, pero también una vivencia contemporánea, porque ésta es una obra que nos habla de cosas que pasan hoy, ya que nos muestra a un Jesús víctima del fanatismo del poder y también, víctima de la incomprensión del pueblo. Y es importante que todos los que participamos en esto seamos conscientes de que estamos haciendo algo que nos liga con la realidad de hoy».

► 7 Marzo, 2015

Eugenio Ampudia descansa junto a su pieza *Dónde dormir 1*, en el Museo de Arte Contemporáneo Gas Natural Fenosa. / XURXO LOBATO

Ampudia, un dormilón en el museo

El artista pasa una noche en el MAC de A Coruña para su serie 'Dónde dormir', que incluye anteriores experiencias en el Prado, la Alhambra y el Palau de la Música

VERÓNICA FIGUEROA
A Coruña

Eugenio Ampudia duerme en el suelo. A su alrededor, una docena de personas. Son cerca de las dos de la madrugada del viernes y el Museo de Arte Contemporáneo Gas Natural Fenosa (MAC), de A Coruña, solo está iluminado por las imágenes de las obras de videoarte donde una moto recorre a alta velocidad los pasillos del Prado, se muestra el recorrido de un huracán o en las que el creador vallisoletano duerme en la Alhambra. Está *okupación* es una nueva *performance* para ampliar la serie *Dónde dormir*, que ya va por su quinta entrega.

Todos han llegado preparados, con sus sacos rojos y azules, como si fueran a dormir a la intemperie. Hay hombres y muje-

res, casi todos jóvenes, aunque una señora de la tercera edad ha decidido quedarse después de ver la muestra y quedar fascinada. Ella pasa la noche revisando el catálogo de la exposición y mirando detenidamente cada pieza. Otros tres no duermen ni un solo instante, se quedan charlando. Y hasta el propio Ampudia espera hasta casi las tres de la mañana conversando con algunos de los asistentes, también artistas.

"Quiero que la gente sienta que somos todos los que dormimos, no solo yo", comentaba a una hora de inaugurar la muestra *Una corriente de aire* el pasado jueves, que reúne por primera vez cuatro piezas de la serie. "Consiguió el permiso en el Prado fue complicado, nos tomó nueve meses", explicaba, "al final, el director del Artium de Vitoria [Javier

González de Durana] tuvo que llamarles diciendo que quería exponer lo que hiciéramos allí para que nos dejaran hacerlo. Y cuando estuvimos en la Biblioteca da Ajuda tuvimos que conseguir un seguro increíble, porque tienen allí pergaminos únicos. El resto han sido más sencillos".

Como este. A la directora del centro, Carmen Fernández Rivera, le gusta ver a la gente en el museo, una tarea difícil porque se encuentra lejos del centro de la ciudad. Por eso suele organizar clases, charlas, conciertos y otras actividades que atraigan a los ciudadanos. Esa filosofía va de la mano con la opinión de Ampudia (Melgar, Valladolid, 1958), que dice que la actitud de los museos con la ciudadanía tiene que ser "de compinches": "No pueden enfocarse en atraer turistas, sino en

abrir el pensamiento de quienes viven a su alrededor".

Por eso es que ha decidido *tomar* estos espacios públicos. Quiere hacerlos íntimos. Pero con este grupo es complicado. "Yo espero que no durmamos nada", decía Rubén Panete, uno de los artistas coruñeses que fue invitado a participar unos días antes del evento. Tenía que abrirse espacio para poder mirar las piezas durante la inauguración de la muestra, porque había unas 100 personas que querían ver, y que no tendrían el privilegio de quedarse toda la noche.

Entre los afortunados, al menos siete se conocen. En sus caminos como artistas o críticos de arte se han encontrado varias veces. Otros han trabajado en el museo. El resto son amigos de Ampudia, que está visiblemente emocio-

nado. No esperaba que tanta gente se acercara.

Cuando el público por fin se va, pasadas las diez de la noche, el grupo de artistas improvisados se queda conversando, riendo. No saben qué va a pasar exactamente y Ampudia quiere que se relajen un poco. Ya había decidido no grabar, como ha hecho en otras ocasiones, para no incomodarlos, así que solo permite que Enrique Lista tome fotografías.

Pero pronto queda claro que dormir en el museo no es como se lo imaginan. Lo más difícil parece

El creador 'toma' espacios públicos artísticos para hacerlos íntimos

La 'performance' se realizó en el marco de la muestra 'Una corriente de aire'

ser conseguir sentirse cómodo, que es justo lo que el artista quiere. Por eso no dirige, deja que cada uno vaya a su ritmo. Que cojan su bolsa de dormir cuando quieran, y se coloquen donde quieran. No los reúne para reflexionar ni se sienta a analizar las piezas que los rodean. Solo conversa hasta que le apetece acostarse, como si estuviera en casa.

El se decide por la esquina junto al videoarte que grabó en el Palau, la más reciente. Irá a mostrarla en Barcelona el 21 de marzo, y también invitará a varios coleccionistas a dormir allí con él de nuevo. Al final, como otros *okupas*, su misión, además de adueñarse del espacio, es criticar y llamar la atención. "Esto es una manera de hacer que la gente tome ejemplo, no es una postura elitista. Solo quiero mostrar que se puede hacer y que no pasa nada".

Y así fue. Ayer la sala estaba limpia para los nuevos visitantes, mientras que los inquilinos desahuyaban y compartían sus historias. "Para mí no fue distinto de cuando duermo en casa", fue la conclusión de Ampudia. "Tampoco soñé. Solo sueño despierto".

► 7 Marzo, 2015

Refundar sense trencar

CDC viu avui el primer debat intern sobre la seva renovació per superar el pujolisme i consolidar l'espai independentista ≡ **Josep Rull**, figura clau per decidir el grau de regeneració interna

FIDEL MASREAL
BARCELONA

Refundació sense ruptura. Aquest és l'objectiu de la direcció de CDC per desprendre's del pujolisme, abraçar definitivament l'independentisme i fer seu el discurs de la regeneració democràtica i de la justícia social, després de dos mandats al Govern protagonitzats per les retallades.

El document de treball que aquest dissabte discutirà el consell nacional convergent és, segons admet la cúpula, provocadorament breu per estimular el debat. Evita detallar mesures més enllà de subratllar conceptes com el «**combat**» contra la corrupció, ampliar la base social de l'independentisme o la voluntat de «**blindar i ampliar**» l'Estat del benestar.

Per tant, la previsió és que el consell nacional del partit visqui avui un primer *round* de debat, en una organització amb reptes majúsculs: la pèrdua d'intenció de vot, el presumpte finançament il·legal, l'escàndol dels Pujol, les relacions amb Unió i la gestió del Govern amb el seu soci republicà.

Procés gradual

La clau, en bona part, d'aquestes discussions es diu Josep Rull. El coordinador general, amb permís del líder, Artur Mas, té el comandament de la intensitat del canvi. La direcció vol un procés gradual que culminarà en el congrés de finals d'any o inicis del 2016. Però és possible que els primers canvis ja es vegin, per exemple, en la con-

ALBERT BERTRAN

►► **Homes clau** ► Artur Mas i Josep Rull, al Parlament.

fecció de les llistes del 27-S. Es tracta de no renegar dels mètodes actuals d'elecció (la cúpula vindica com s'han elegit caps de llista a Lleida o Tarragona, amb diverses candidatures i la ratificació final de les assemblees a l'urna), però incorporar noves fórmules de més horitzontali-

Les llistes del 27-S ja podrien incloure un mètode d'elecció amb més pes de les bases

tat. El document ho sintetitza així: «**No copiarem per inèrcia models d'altres**».

Una de les claus és la relació que estableixi CDC amb els Pujol. Fins ara, la família del fundador ha evitat esgarrapar els nous dirigents, tret del míssil que va llançar Jordi Pujol Ferrusola al subratllar la seva estreta amistat amb Mas. Oriol Pujol va evitar mostrar-se dolgut amb la nova Convergència, si és que ho està. En resposta a aquesta actitud, la nova direcció és prudent. Mas manté que tot és un assumpte «**personal i familiar**» i altres dirigents que tenen arguments per carregar contra Oriol Pujol es mosseguen la llengua per evitar una guerra de conseqüències incalculables. I sempre que apareix el cas *Palau*, afirmen que es tracta d'un passat superat perquè ara el finançament és net i auditat.

L'eix social

Un altre dels combats serà el de la definició ideològica. En l'eix social és on el document de treball és menys concret. «**Hi ha feina per fer**», assumeix un dels dirigents de l'ala socialdemòcrata. Els liberals tampoc es quedaran amb els braços plegats. L'interès de la direcció és pivotar entre els dos espais per seguir ocupant la centralitat del tauler.

Pel que fa al nou rumb independentista, aquest sí que és majoritàriament compartit... tret que les urnes portin males notícies. Llavors alguns que avui callen potser es decidiran a parlar. ≡

▶ 7 Marzo, 2015

Agenda

<<
Barcelona 4 Guitars
Concert al
Palau de la
Música Catalana
a les 21.00 h

<<
'El guardián invisible'
Signatures del còmic
a l'Fnac Triangle
a les 18.00 h

BARCELONA MUSEU

Museu de Cultures del Món. Després de la inauguració al desembre del Museu del Disseny, s'acaba d'inaugurar un altre museu: el Museu de Cultures del Món, situat al carrer Montcada, davant per davant del Museu Picasso. El nou equipament inclou art de cultures d'Àfrica, Amèrica, Oceania i Àsia, i vol ocupar a partir d'ara un lloc preminent en el circuit museístic del barri de la Ribera, juntament amb el Museu Picasso i El Born Centre Cultural. El museu ocupa dos palaus gòtics, el Nadal i el Marquès de Llió, que havien quedat buits després de la marxa de la Col·lecció Barbier-Mueller d'art precolombi i del trasllat del Museu Tèxtil i del Dhub a l'edifici de les Glòries. L'equipament és fruit de l'acord de l'Ajuntament amb la Fundació Folch, que suposa un préstec en comoditat durant vint anys de prop de 2.400 peces d'art d'Àfrica, Àsia, Amèrica i Oceania. La col·lecció permanent del nou museu es nodreix en bona part d'aquesta col·lecció, però també d'obres del Museu Etnològic, en segon lloc, i d'obres de la Fundació Arqueològica Clos i la Col·lecció Arqueològica Duran Vall-Ilosera. El museu tindrà portes obertes fins al 7 d'abril.

BARCELONA 10.00 TALLER

'Badalots embadalits'. Aquest taller a la Pedrera proposa als participants que es disfressin de pintors modernistes i que dibuixin i pintin el seu badalot. Els participants puguen al terrat de la Pedrera i tot seguit van a l'entresòl per pintar amb trempes o ceres la seva obra.

BARCELONA 19.00 CONCERT

'La passió turca de Fazil Say'. El pianista turc Fazil Say és el compositor, intèrpret, arranador, etc. Per ell, els diferents estils i gèneres són una sola cosa: música i prou, es tracta de clàssica, jazz, tradicional: la naturalitat amb què fusiona les eti-

Una de les sales de l'exposició que es pot veure a la Fundació Antoni Tàpies ■ QUIM PUIG

La pintura de Maria Lassnig

BARCELONA EXPOSICIO

L'exposició *Maria Lassnig* que ofereix la Fundació Antoni Tàpies és la primera gran mostra individual dedicada a l'obra de l'artista austriaca a Catalunya i a l'Estat espanyol, amb un total de quaranta-cinc pintures, algunes de les quals inèdites i la majoria provinents de l'estudi de la pintora, a més d'una selecció d'aquarel·les i de pel·lícules, i també cartes, fotografies, dibuixos, escrits i materials dels seus

arxius personals i de treball. Maria Lassnig, morta l'any passat a Viena, és considerada una de les artistes contemporànies més singulars de la seva generació i al llarg de la seva vida va rebre importants distincions del món de les arts visuals, com ara el Lleó d'Or per la seva carrera artística en la 55a Exposició Internacional d'Art de Veneçia, 2013, el premi Max Beckmann de la ciutat de Frankfurt del Main (2005), o el premi Rubens que atorga la ciutat de Siegen.

El recorregut que ofereix l'exposició permet apreciar l'evolució de les investigacions de la creadora austriaca en el seu tractament de l'autoretrat, i la seva relació amb l'objecte, l'animal i la màquina. A partir dels anys 60, Lassnig opta definitivament per la figuració, malgrat que aquesta decisió anava en contra de la tendència predominant de la seva generació. Fins al 31 de maig.

REDACCIÓ

Protestes per Can Vies ■ JORDI BORRÀS

Enfocats, un festival dedicat a la fotografia

BARCELONA FOTOGRAFIA

Fins al 4 d'abril, al centre cívic Pati Llimona (c/ del Regomir, 3), se celebra el festival de fotografia Enfocats.

El músic Pep Sala ■ ARXIU

Pep Sala és 'PS' i actua a Reus

REUS 21.30 CONCERT

El músic Pep Sala, exintegrant del grup Sau, porta a la sala Toman la gira de presentació del seu nou disc, *PS*.

quetes és espectacular. Avui interpreta a L'Auditori la *Sinfonia núm. 5* de Sibelius, estrenada fa exactament cent anys i que sempre ha estat acollida amb entusiasme pel naturalisme que respira.

BARCELONA 20.30 CONCERT

'La passió segons sant Joan'. Aquest concert, amb el Latvian Radio Choir i sota la direcció de Sigvards Klava, suposa el punt àlgid del cicle dedicat al compositor estonià Arvo Pärt amb l'audició en la seva versió completa de *La passió segons sant Joan*. Pärt confia el relat de *La passió* a un quartet vocal, mentre que tradicionalment les veus de Jesús i Pilat són interpretades per un baríton i un tenor, respectivament, i el cor assumeix el paper de poble. A la Basílica de Santa Maria del Pi.

BARCELONA 20.30 / 21.30 / 22.30 FLAMENC

Hugo Sánchez. Són tres sessions de música i ball en directe, en un *tabla* a la sala Tarantos de la plaça Reial, que és, des de fa anys, escenari de joves talents. La força del flamenc s'experimenta quan es viu en directe i en el marc d'un petit *tabla*, a tocar de *cantaors* i *baillores*.

BARCELONA 21.30 CABARET

The Chanclettes. La veterana formació teatral i humorística The Chanclettes presenta, fins al 29 de març a El Molino, l'espectacle *#DPutuCool*, amb esquetxos i números musicals que tenen lloc de dijous a diumenge.

BARCELONA 21.30 POESIA

Llúcia Ramis i Andreu Gomila: 'Felanitx'. Què és Felanitx? Un mite? Una llegenda? Terra de poetes? És on van néixer Joan Estelrich, Miquel Barceló, Arnau Pons, Miquel Bauçà i... els pares de Llúcia Ramis i Andreu Gomila, que en aquest recital repassaran les glòries i misèries de la vila. A La Seca.

▶ 7 Marzo, 2015

Agenda

«**Loreak**»
Projecció al
cinema Casal de
Gràcia de Manlleu
a les 22.00 h

«**Ovidi Montllor**»
Espectacle
d'homenatge
al Casino de Vic
a les 20.00 h

MANRESA 21.00 TEATRE

'Nadia'. Nadia Gulham, una noia afganesa, protagonista d'aquest documental escènica per transmetre'ns la seva experiència, una història que enllaça el seu passat a Kabul amb el seu present a Barcelona i que projecta una mirada d'esperança cap al futur. Es pot veure a la sala petita del Kursaal dins dels actes del Dia Internacional de la Dona i té la col·laboració del Festival de Cinema Solidari Clam de Navarres.

SITGES

19.00 CONFERÈNCIA
'Els conflictes armats i les seves conseqüències'. Amb motiu del Dia Internacional de la Dona, l'auditori de l'edifici Miramar és el marc d'aquesta xerrada amb la participació de Susanna Nicolàs, representant de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiats (CCAR), i amb el testimoni d'una dona refugiada.

VIC 21.30 MÀGIA

'Les tres cares'. El Mag Pota ja no és el Mag Pota que coneixiem; un noi honest, humil, amb tota la bondat i l'humor del món. Ara ha desaparegut; al seu lloc, hi trobem un nou Mag Pota, semblant al d'abans, però en el fons completament diferent. Inspirat en el relat del Dr. Jekyll i Mr. Hyde, aquest monòleg de Jordi Pota explora el diàleg entre màgia i teatre, a través d'un trio de personatges plens d'humor. A l'ETC Teatre.

BARCELONA TEATRE

▶ **Almeria Teatre**, Sant Lluís, 64. *Copi i Ocaña, al purgatori*. Estrena. De dimecres a dissabtes, 20.00, i diumenges, 17.00.

▶ **Apolo Teatre**, Paral·lel 59. *Cremats*, fins al 8 de març. Horaris: dimecres, dijous i divendres, 20.30; dissabtes, 18.00 i 20.30, i diumenges, 18.00. *Maldita fortuna*, de l'11 de març al 6 d'abril.

▶ **Aquitània Teatre**, avinguda Sarrià, 31-33. *Tributo Pepe Rubianes*. Divendres i dissabtes, 20.15, i diumenges, 17.45. *Orgasmos, la comedia*. Dijous, 20.30, divendres, 22, dissabte, 18.00 i 22.00 i diumenges, 19.30.

▶ **Biblioteca de Catalunya**, Hospital, 56. *Una jornada particular*, a partir de l'10 de març. Dir. Oriol Broggi.

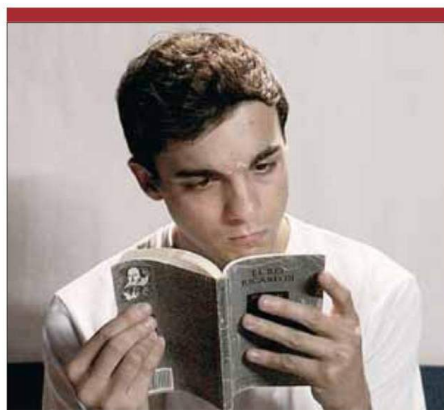
▶ **Círcol Maldà**, C. Pi, 5. *Kabarett Protokoll*, amb la Cia. La Bacanal. Únic concert, Mirando el Cielo, dissabte 7.

▶ **Club Capitol, Sala 2**, Rambla, 138. *Animals de companyia*. Horaris: de dimecres a divendres, 20.00; dissabtes, 17.30 i 20.00, i diumenge, 17.30. I David Guapo. De dimecres a divendres, 22.00, i diumenges, 19.30.

▶ **Club Capitol, sala Pepe Rubianes**, Rambla, 138. *Smiley*. Dissabtes, 18.00 i 20.30; i diumenges, 18.00. I *Comedy Zoo* Pablo Chiapella. Divendres i dissabtes, 22.30, i diumenges, 20.00.

▶ **Condal**, Av. Paral·lel, 91. *Pels pèls*, de Paul Pörtner, direcció Abel Folk. De dimarts a divendres, 20.30; dissabtes, 17.30 i 21.00, i diumenges, 18.00. I els dissabtes, a les 23.30, *Las noches del Club de la Comedia*.

▶ **Goya**, Joaquim Costa, 68. Fins al 8 de març. *Cançons inesperades*, amb Daniel Anglès i Miquel Tejada. De dijous a dissabte, 20.30, i diumenge, 18.30. De l'11 de març al 6 d'abril. *Las amistades peligrosas*, de Choderlos de Laclos, direcció Dario Falca; amb Carme Conesa, Edu Soto, Iria del Río, Lucía Díez, Mariano Estudillo i Lola Manzano. De dimecres a divendres, 20.30; dissabtes, 18.00 i 21.00, i diumenges, 18.00. Divendres 6 de març, Miquel Noguera a *Ultrashow*, a les

L'actor Quim Àvila ■ ÀGATA CASANOVAS

Montse Rodríguez dirigeix 'Ricard de 3r'

BARCELONA TEATRE

L'actor Quim Àvila es reencarna en Ricard, el personatge de l'obra *Ricard de 3r*, de Gerard Guix, dirigida per Montse Rodríguez. L'obra es pot veure els dissabtes i diumenges, a la Sala Beckett.

23.30. I el dissabte, 7 de març, Pep Plaza a *I ara què?*, a les 23.30.

▶ **Gran Teatre del Liceu**, la Rambla, 51-59. Liceu: *Cantant amb el cor*, dies 7 i 8 de març, a les 12.30, al Foyer del Gran Teatre del Liceu. Òpera: *Siegfried* de Richard Wagner. Dies 11, 13, 15, 17, 19, 21 i 23 de març.

▶ **Guasch Teatre**, Aragó 140. Infantil: *Les aventures d'Aladí*. Dissabtes, 12.30, 17.00 i 19.00, i diumenges, 12.30 i 17.00. Adults: *Un muerto muy vivo*. Dissabtes, 21.00, i diumenges, 19.00.

▶ **Jove Teatre Regina**, Sèneca 22. Fins al 29 de març. Toni Albà i Fermí Ferrández presenten *Histeria Sagrada*. De dijous a dissabtes, 21.00, i diumenges, 18.30. Infantil: Fins al 15 de març, *El molinet màgic*, amb la companyia La Trepa. Dissabte, 18.00, i diumenge, 12.00.

▶ **L'Antic Teatre**, Verdader i Callis, 12. Del 5 al 8 de març. *Guiris go home*, amb Marc Caellas & Companyia La Soledad. Horaris: de dijous a dissabte, 21.00, diumenge, 20.00.

▶ **La Puntual**, Allada Vermell, 15. *Patufet*, de la Cia. La Puntual. Horaris: divendres, 18.00; dissabtes, 12.00 i 18.00 i diumenges, 12.00 i 17.00.

▶ **La Seca Espai Brossa**, c. Flasadars, 40. *Acorar*, Sala Brossa, fins al 22 de març. De dimecres a dissabtes, 21.00, i diumenges, 19.00. *Lucrècia*, Sala Fregoli, fins al 15 de març. De dimecres a dissabtes, 20.00, i diumenges, 18.30. Festival Alcolcs: Lucía Ramis i Andreu Gomila, a la Sala Palau i Fabre. Del 5 al 7 de març. De dijous a dissabte, 21.30.

▶ **La Villarroel**, Villarroel, 87. Del 4 de març al 29 de març. *Petits monstres*, de Marilía Samper. De dimarts a dijous, 20.30; divendres, 21.00; dissabtes, 18.00 i 20.30, i diumenges, 18.00. L'OFF Lavallarrol, del 4 al 24 de març. *La pols*, dramaturgia i direcció Llàtzer García. Dimarts i dimecres, 22.15. El dissabte 7 de març, a les 23.00: *Pantomima full*, amb Alberto Casado i Rober Bodegas. I diumenge 8 de març a les 20.00: Álvaro Carrero a *100% natural*.

▶ **Luz de Gas**, Muntaner 246. *Inèdits Eugenio*, a càrrec de Saben aquell que diu... Produccions, de la mà de Gerard Jofra, fill de l'humorista Eugenio.

▶ **Porta 4**, c. de l'Església, 4-10 (barri de Gràcia). *L'arbre de la vida*, teatre familiar amb Aboon Teatre, diumenge 8 de març, 12.00. *Gossos salvatges*, de Raquel Reyes, dissabtes de març, 18.00. *System errors*, del Col·lectiu Tòpalt, dissabtes 7 i 14 de març, 21.00, i diumenges 8 i 15 de març, 18.00. *Tots s'enamoren*, de la Cia. Tips, dissabtes 21 i 28 de març, 21.30, i diumenges 22 i 29 de març, 18.00. *Assaig obert*, de Sergi Manel Alonso, amb la Cia. 11 de novembre i Porta 4, diumenges de març, 20.30. *Carrusel*, de Dinàmica Teatral, diumenge 22 de març, 12.00.

▶ **Romea**, Hospital, 51. Fins al 15 de març. *Fedra*, de Jean Racine, dir. Sergi Belbel, amb Emma Vilarsau, Mercè Sampietro, Lluís Soler; Xavier Ripoll, Jordi Banalocha, Queralt Casasayas i Gemma Martínez. Horaris: de dimarts a dissabtes, 20.30; i diumenges, 18.00. I en doble programació: prorrogat fins al 15 de març, OFF Romea: *El bon lladre*, de Conor McPherson, dir. Xicu Masó, amb Josep Julián. Horaris: divendres i dissabtes, 22.45, i diumenges, 20.30.

▶ **Sala Atrium**, Consell de Cent, 435. *La fórmula de la felicitat*, una comèdia psicoterapèutica,

d'Anna Maria Ricart. Horaris: de dimecres a dissabtes, 21.00, i diumenges, 19.00. *Hamelin*. Horaris: diumenges 8 i 15, 12.00.

▶ **Sala Beckett** - Gràcia, Alegre de Dalt 55 bis. *L'efecte*, de Lucy Prebble, Sixto Paz Produccions. De dimecres a dissabtes, 21.30, i diumenges, 18.00. Per taquilla inversa. Fins al 8 de març, *Ricard de 3r*, de Gerard Guix, dir. Montse Rodríguez. Dissabtes, 19.00, i diumenges, 21.00.

▶ **Sala Muntaner**, Muntaner, 4. *L'alè de la vida*, dir. Magda Puyo, fins al 7 de març. De dimecres a dissabtes, 20.30. I Luis Pardo, a *Paranoid*. De dijous a dissabtes, 22.45, i diumenges, 20.30. De l'11 de març al 12 d'abril, *Yo maté a mi hija (una història real)*, de Carmen Domingo, dir. Pep Molina. De dimecres a dissabte, 20.30, diumenge, 18.30.

▶ **SAT! Teatre**, Neopàtria 54. Del 7 al 22 de març, estrena de l'espectacle familiar *En Jan Totiflan*, de la Cia. Estaquirot Teatre. A partir de 2 anys. Horaris: dissabtes, 17.30, i diumenges, 17.30.

▶ **Tantarantana Teatre**, c. de les Flors, 22. El Cíclod, del 4 al 8 de març. TeatreCerca presenta *Exprés*. De dimarts a dissabtes, 21.00, i diumenges, 19.00. Programació infantil: del 7 al 22 de març, Teatre Animal presenta *Com a gat i gos*. Dissabtes, 18.00 i diumenges, 12.00.

▶ **Teatre Akadèmia**, Buenos Aires, 47-49. A la burgesa, del 5 al 29 de març. Horaris: de dimecres a diumenges, 20.30. I *La voix humaine*, del 13 al 29 de març. Horaris: divendres, dissabtes i diumenges, 18.00.

▶ **Teatre Borràs**, Pl. Urquinaona, 9. Doble programació: *Dos caras dures en crisis*. Horaris: dijous i divendres, 20.30; dissabtes, 18.00 i 20.30, i diumenges, 18.00. *Gisela y el libro mágico*. Horaris: dissabtes i diumenges, 12.00. Ana Morgade a *Morgades*, dissabte, 22.45.

▶ **Teatre Coliseum**, Gran Via, 595. Brodas Bros. Tres úniques setmanes, fins al 15 de març. Horaris: dijous i divendres, 21.00; dissabtes, 18.30 i 21.00, i diumenges, 18.30.

▶ **Teatre del Raval**, Sant Antoni Abad, 12. *La pasión de Shirley*. Horaris: de dijous a dissabte, 20.30, diumenge, 18.00. 3, 2, 1, *Impro*, divendres a les 23.00. *Detectives Martínez*, dissabtes, 23.00. 50 sombras de Andreu, diumenges, 20.30. Infantil: *Màgia Júnior*, dissabtes, 17.30, i diumenges, 12.00.

▶ **Teatre Lliure: Gràcia**, Montseny, 47. *Dolore sotto chiave*, d'Eduardo de Filippo, dir. Francesco Saponaro. Estrena el 6 de març. Fins al 8 de març, 4 úniques funcions! *Manca solo la domenica*, de Silvana Grassi, dir. Licia Maglietta. Estrena l'11 de març. Fins al 15 de març, 6 úniques funcions!

▶ **Teatre Lliure: Montjuïc**, pg. Santa Madrona, 40-46 / pl. Margarida Xirgu, 1. *Joc de miralls*, d'Annie Baker, dir. Juan Carlos Martel. Fins al 15 de març. *El testamento de María*, de Colm Tóbin, dir. Agustí Villaronga. Fins al 22 de març.

▶ **Teatre Nacional de Catalunya**. Plaça de les Arts, 1. Sala Gran: *L'art de la comèdia*, d'Eduardo de Filippo. Horaris: dimecres, 20.00, divendres, 20.00, dissabte, 17.00 i 21.30, diumenge, 18.00. Sala Petita: *No feu bromes amb l'amor*, d'Alfred de Musset. Horaris: dijous i divendres, 20.00; dissabtes, 17.00 i 21.30, i diumenges, 18.00. Sala Tallers: *Tirant lo blanc*, de Joanot Martorell. Horaris: dissabte, 20.00 i diumenge, 18.00.

▶ **Teatre Poliorama**, La Rambla, 115. Minoria Absoluta presenta *Polònia, el musical*. Horaris: dimecres i dijous, 20.30; divendres, 21.00; dissabtes, 18.00 i 21.00, i diumenges, 18.00.

▶ **Teatre Principal**, Rambla 27. Sala B-El Latino: *Tuppersex*. Horaris: dijous i divendres, 21.00; i diumenges, 18.00.

▶ **Teatre Victòria**, Paral·lel, 67-69. Dagoll Dagom presenta *Mar i Cel*. Horaris: dijous, 10.45 i 20.30; divendres, 21.30; dissabtes, 17.30 i 21.30, i diumenges, 18.00.

▶ **Teatreneu**, Terol, 26 (Gràcia). Sala cafè-teatre: *La Caputxeta i el llop*, 16.30. *Generación del 70*, 19.00. *Agencia matrimonial: 7D Amor*, 19.30. *Divorciadas, evangelicas y vegetarianas*, 21.00. *Let's have a show*, 23.59. Sala Xavier Fabregas: *Blancaneus i els set nans*, 17.00. *Magia Kids*, 18.30. *Diario de un cuarentón*, 20.00. *ImproShow*, 21.30.

▶ **Versus Teatre**, Castillejos, 179. Cloaca, de Maria Goos, dir. Óscar Molina. De dijous a dissabtes, 20.30, i diumenges, 18.00, en català. *Vintage*, de Jumeon Erra, comèdia musical anys 80. Dimarts i dimecres, 20.30. Titelles fins al 29 de març *Carbassa Titearte*.

La barrila de l'Avi

L'AVI

▶ 7 Marzo, 2015

“Hi ha obres que et guardes per a la maduresa”

Jordi Savall, director i gambista, dirigeix la seva primera ‘Passió segons Sant Mateu’ de Bach al Palau

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Sorprenen que als seus 73 anys Jordi Savall no hagi tingut ocasió encara de dirigir una obra monumental com *La passió segons Sant Mateu* de Bach. Les raons són prosaïques i artístiques alhora, i és que el nostre mestre més internacional, aquí on el veiem, no compta amb ajuts que li permetin assumir projectes de cost elevat tot i en versió concert. Diguem que aquests 120.000 euros més IVA que el Palau de la Música paga per aquest encàrrec vindria a suposar una tercera part dels ajuts que rep Savall de la Generalitat per als seus conjunts (que avui són totes les que rep: 425.000 euros). Però és que a part, assegura, ha volgut esperar a dirigir aquesta obra, fins ara només interpretada amb la viola de gamba (amb Frühbeck de Burgos i l'ONE, per exemple). “No volia abordar aquest Bach sense haver passat per la *Missa en si menor* o el *Magnificat*, ara em sento preparat”. La cita és el 15 de març, al flamant Palau 100 Bach, amb Le Concert des Nations, La

Capella Reial de Catalunya i el Cor Infantil Amics de la Unió.

De veritat calia esperar a fer-ne setanta?

En la música hi ha obres que et guardes per a la maduresa, que requereixen d'un director amb bagatge musical i humà. Però el principal problema és el seu cost econòmic. Un Evangelista et costa deu mil euros. A més, ens hem concentrat 67 músics a Barcelona aquesta setmana i la majoria ve de fora, joves cantants seleccionats de molta qualitat, el que em dona una garantia que estaran a zero. És important per a mi, ja que quan es canta s'utilitzen els mecanismes que tenim assimilats, però aquí s'ha de poder cantar vinculat a una emoció, la que neix del sentit que Bach dona a cada moment de la *Passió*. D'altra banda, amb la Capella Reial hem fet obres majoritàriament llatines i per a Bach has de seleccionar cantants alemanys: la llengua materna et porta l'emoció, i en el cant coral, l'emoció arriba instintivament”.

Com encara aquest Bach tan-tes vegades abordat?

Tracta de la vida de Jesús, que va ser una víctima del poder i del fa-

Jordi Savall torna amb els seus conjunts al Palau de la Música després de 18 anys

natisme religiós. No fem una cosa vella, és una vivència també contemporània i vull que arribi de la manera més intensa. Als cantants els dic que cada coral és una pregària que ha de ser viscuda, cada sentit de cada frase o de cada motet són moments de reflexió. És la força d'aquesta obra.

Diu que ha canviat la manera d'interpretar en morir la seva dona, Montserrat Figueras...

Sí, hi ha hagut dos moments de canvi: quan gravant *Tous les matins du monde* Alain Corneau em va fer interpretar la música com si l'estigués vivint, i ara, amb la mort de la Montse. En tocar

transmetia emocions que sentia d'una forma molt diferent. Fer música ha passat a ser una manera de sobreviure, de nodrir-me, una vàlvula d'escapament. Ens passa a la maduresa, vivim les coses amb una intensitat superior.

I va arribar l'encàrrec del Palau, on no venia en concert des del 1997. Per què tant temps?

Em va frustrar ser exclòs del festival de Música Antiga de La Caixa. Quan preparàvem el *Rèquiem* de Mozart feia tres anys que rebíem ajuts de Caixa de Barcelona, però en produir-se la fusió amb La Caixa es van negar a mantenir les condicions, van dir que no ajudaven a projectes de fora.

El de Savall s'ha percebut com un projecte massa propi i massa aliè?

INTENSITAT SUPERIOR

“En aquesta ‘Passió’ demano als cantants que ho visquin com la pregària que és”

ELECCIONS PLEBISCITÀRIES

“A Catalunya estem entrant en un joc de poder i no de generositat”

L'única ajuda del país ha estat de la Generalitat i perquè hi havia una persona sensible que ens va donar suport des del principi. L'èxit de *Tous les matins du monde* també va crear enveja i em van penjar etiquetes. Savall només sap fer això. Si he pogut portar endavant projectes ha estat perquè anàvem cada any a París, Berlín, Roma, Nova York...

Què li sembla el camí que està seguint el procés català?

S'està generant confusió, són una llàstima les lluites entre partits. Una cosa està clara: Catalunya es mereix poder decidir què vol ser, i sigui quina sigui la decisió, es mereix poder defensar la seva cultura, la seva llengua i el seu país amb més contundència. La pena és que no hi pugui haver un referèndum i les eleccions es transformin en això. És destructiu perquè estem entrant en un joc de poder i no de generositat. ●

Un projecte encara sense seu

■ Savall s'ha quedat sense els ajuts de la UE: ara exigeixen un partenariat en un altre país de la Unió, cosa que li suposa un dèficit de 200.000 euros. Però establir un partenariat no és tan fàcil quan no es té seu. Després de més de 20 anys a Catalunya, Savall i els seus conjunts continuen sent *homeless*, assajant a casa o arribant a acords amb L'Auditori i l'Es-muc. El Convent dels Àngels

hauria estat ideal, però l'hi van donar al FAD i ara al Macba. El Monestir de Pedralbes continua pendent d'arreglar-se i el Tinell és per a exposicions... “Si tinguéssim un antic monestir on assajar, fer conferències, classes magistrals... Em preocupa: no sé quants anys em quedem d'activitat i sense un espai físic no hi haurà continuïtat per a Le Concert des Nations i La Capella Reial”.

► 7 Marzo, 2015

ELS SEMÀFORS

Francisco Reynés

CONSELLER DELEGAT D'ABERTIS

● La C-32, que ara acaba a Palafolls, es prolongarà fins als municipis costaners de Blanes i Lloret de Mar en unes obres que aniran a càrrec d'Abertis i que s'iniciaran al setembre i acabaran el 2017. La via serà lliure de peatge. **VIURE**

Ramon Espadaler

CONSELLER D'INTERIOR

● El conseller d'Interior de la Generalitat, Ramon Espadaler, va anunciar ahir una nova convocatòria d'oposicions públiques per als bombers de la Generalitat abans d'aquest estiu. En total es convocaran 153 places. **VIURE**

Jaume Giró

DIR. FUNDACIÓ BANCÀRIA LA CAIXA

● El Festival de Cap Roig, el patrocinador principal del qual és La Caixa, oferirà aquest estiu un cartell brillant en què combina els grans noms, l'eclecticisme musical, el vessant social i el compromís amb el territori.

PÀGINA 40

Jordi Savall

DIRECTOR D'ORQUESTRA

● El mestre Savall (73) podrà dirigir per fi els seus conjunts en una versió en concert de *La passió segons Sant Mateu* de Bach. Serà gràcies a un encàrrec del Palau de la Música que assumeix la contractació del costós projecte. **PÀG. 42**

Miguel Archanco

EXPRESIDENT DE L'OSASUNA

● Al seu dia, Archanco (66) va dir que "havia fet errades, però mai irregularitats" durant la seva gestió com a president del club navarrès. Dijous passat va ser detingut per la trama de partits arreglats en la Lliga espanyola. **PÀGINA 54**

▶ 6 Marzo, 2015

la tribuna

Amb vuitanta-vuit tecles

Horowitz va ser el primer pianista que va marcar decididament la meua vida musical

JOSEP MARIA **ESCRIBANO CASALDÀLIGA**

Pianista i director artístic de La Temporada de Música i Dansa d'Andorra la Vella MoraBanc

Vuitanta-vuit és el nombre de tecles que té un piano modern i l'article d'avui tracta de tres llegendaris pianistes del segle XX.

Aquesta vegada, però, l'únic dels tres que enguany compliria 100 anys és Sviatoslav Richter. De Horowitz en vull recordar el seu retorn als escenaris l'any 1965 i de Michelangeli els 20 anys de la seva mort.

Tres gegants del teclat més identificats per la seva personalitat que no pas pel seu virtuosisme del que anaven sobrats. Tampoc pretenc assegurar que han estat els tres millors del segle, ja que seria fer un lleig a tots els altres: Lipatti, Hofmann, Arrau, Gould, Rachmaninoff, Cliburn, Gilels, Katchen, Kempf, Ashkenazy, Barenboim, Pollini, Zimmermann, Argerich, De Larrocha, Cziffra, Brendel i un llarguíssim etcètera.

Confesso que vaig descobrir-los bastant tard; fins als 16 anys els meus referents eren els estilistes americans com ara Cavallaro o Feyer, i els clàssics com ara Arthur Rubinstein o les figures que havia vist i escoltat la meua professora: Niezelski, Sauer, Cortot. No va ser fins que vaig començar a estudiar amb el mestre Joan Guinjoan a Barcelona que vaig conèixer el món pianístic contemporani. Òbviament, Rubinstein figurava entre ells, a qui escoltaria en viu quan ell ja tenia 80 anys. Ho recordo com si fos ara; va tocar d'una manera "insultant" amb l'energia i la vitalitat d'un jove de 20. Vaig tenir la sort de sortir del Palau al seu costat; al carrer l'esperava un

modest vehicle per dur-lo al Ritz, on havia promès que signaria autògrafs a tot un regiment d'admiradors.

Com que Guinjoan sempre em parlava de les sonates d'Scarlati per l'Horowitz, vaig començar a cercar els seus enregistraments. A l'Espanya franquista, com és natural, no n'hi havia i no va ser fins que un company que pujava a Andorra va portar-me el desitjat LP amb les sonates del compositor italià. En explicar-me el meu amic tot el que havia vist a Transbord, no vaig poder resistir la temptació de viatjar al país dels Pirineus; Transbord esdevindria el meu principal subministrador discogràfic, i així fins

avui amb l'amic Josep Maria al capdavant.

A Transbord tenien tot el que jo somiava; això lògicament em convertiria en el proveïdor dels col·legues que em demanaven que els baixés discos. Gràcies al providencial establiment d'Andorra la Vella, crec que tinc tota la col·lecció d'Horowitz i, per descomptat, l'enregistrament del seu triomfal retorn al Carnegie Hall de Nova York el diumenge 9 de maig de 1965 després de 12 anys allunyat de les sales de concert; i d'això ja en fa 50.

Horowitz va ser el primer pianista que va marcar decididament la meua vida musical; seria fan incondicional d'ell de la ma-

teixa manera que els meus amics ho eren dels Beatles o d'Elvis. Més endavant, TVE programaria un recital especial que ens començaria a tots. Déu meu, quin músic, quin pianista! En aquell moment no entenia com es podien tocar les *Variacions sobre l'Òpera Carmen* d'aquella manera.

No em sorprèn gens que quan Horowitz ja era ciutadà nord-americà, van preguntar-li qui era per a ell el millor pianista, i sense titubear va dir: "Art Tatum, el *jazzman*"; això explica per què tocava sempre el *tea for two*. I no només ho afirmava Horowitz; Rachmaninoff i Rubinstein deien el mateix.

Corrien també els anys 60

quan vaig escoltar Sviatoslav Richter al Palau de la Música, probablement el recital de piano en directe més impactant que he vist mai. Va ser a partir de llavors que vaig decidir muntar els *Quadres d'una Exposició* de Mousorgski, una peça que tocava força vegades en públic. La culpa la va tenir Richter.

I un altre dels moments clau va ser quan vaig sentir els primers compassos d'una sonata de Gáluppi per Arturo Benedetti Michelangeli i poc més tard

EL RECITAL DE RICHTER AL PALAU DE LA MÚSICA ÉS PROBABLEMENT EL MÉS IMPACTANT QUE HE VIST MAI

l'Emperador de Beethoven retransmès en directe per Ràdio França amb l'Orquestra Nacional de París i Sergiu Celibidache al Teatre dels Camps Elisis. Precisament em trobava a la capital del Sena aquell dia del 1975, però com era d'esperar, les entrades del teatre de l'avinguda Montaigne estaven exhaurides des de feia temps. Un vinil pirata recolliria aquella històrica versió.

Els 100 anys de Richter, els 50 del retorn de Horowitz i els 20 de la mort de Michelangeli han omplert l'article d'avui. Afortunadament segueixo gaudint dels seus inoblidables enregistraments. Estic en deute amb tots tres i també amb Transbord.

► 6 Marzo, 2015

L'Ovidi 'torna' a Vic

Un recital amb Albert Vidal i David Fernández recorda el cantautor d'Alcoi, en el 20è aniversari de la seva mort

D'esquerra a dreta, Montse Vilà, Sergi Puig i Albert Vidal en la presentació del recital

Vic

Jordi Vilarrodà

Poc abans que es compleixin els 20 anys de la seva mort, l'esperit rebel d'Ovidi Montllor es farà present al Casino de Vic en l'espectacle *Ovidi³. Un temps. Una estima. Una idea*, que ret homenatge al cantant i actor alcoià. De la mà de la candidatura Capgirem Vic, el muntatge arriba a la ciutat tot just quatre dies després de l'estrena a la Garriga, en l'obertura del cicle Terra de Sons. El músic Borja Penalba, el poeta David Caño i el periodista i diputat de la CUP David Fernández són els protagonistes d'aquest muntatge, que en el cas de Vic compta també amb la participació de l'actor Albert Vidal. Inicialment se n'havia programat només una representació dissabte, però les entrades es van vendre en poques hores i se n'ha previst

una altra per diumenge. Una hora abans de la representació, es vendran una trentena d'entrades.

"Ovidi Montllor continua essent un personatge incòmode per a alguns i vigent per a altres", afirmava Montse Vilà, membre de la candidatura de Capgirem Vic, en la presentació de l'espectacle. Vilà va dir que s'havien plantejat fer-li un homenatge "amb identitat pròpia, que no pogués fer qualsevol altre partit" i en sentit reivindicatiu. *Ovidi³. Un temps. Una estima. Una idea* serà la part final de l'espectacle. "Dir, cantar i pensar" a través dels textos i la música d'Ovidi Montllor. David Fernández és un reconegut admirador de la seva figura, i ja l'any 2006 va ser un dels promotors de l'homenatge que se li va fer al Palau de la Música Catalana, *L'Ovidi se'n va a Palau*.

Prèviament, s'haurà pogut veure un muntatge en vídeo que farà present Ovidi Montllor en un acte de Capgirem Vic, i seguidament l'actuació d'Albert Vidal amb un text escrit expressament per a l'ocasió que ha titulat *La bogeria del poder*. L'actor va explicar que són tres capítols, escrits en col·laboració amb el periodista Toni Coromina, en què pren diverses situacions com a símbol de les relacions de poder: un partit de futbol entre els hipotecats i la banca, la motivació d'un entrenador de bàsquet en comparació amb l'arenga a uns legionaris i un curs de cuina "sobre com preparar el ciutadà com a xaiet social".

***Ovidi³. Un temps. Una estima. Una idea*. Casino de Vic. Dissabte, 7 de març (8 vespre), i diumenge, 8 de març (7 tarda).**

MAPA DE MÚSICAS

El violagambista y director Jordi Savall, de espaldas, con la Capella Reial de Catalunya durante la grabación de este 'Magnificat'.

● Publican la grabación que Savall hizo en la Capilla Real de Versalles de los 'Magnificat' de Bach y Vivaldi

Barroco

BACH / VIVALDI: MAGNIFICAT

Capella Reial de Catalunya. Le Concert des Nations. Jordi Savall
Alia Vox (CD y DVD)

Pablo J. Vayón

En su extensa y fructífera trayectoria artística, Jordi Savall ha frecuentado los pentagramas de Bach, pero es en los últimos años cuando parece decidido a dejar constancia audiovisual de su acercamiento a las obras corales más exuberantes del compositor. Primero fue la *Misa en si menor*, cuyo lanzamiento en DVD supuso sin duda una de las grandes noticias barrocas de 2013; ahora le toca el turno al *Magnificat*, que se editó a finales del año pasado; para este 2015 se espera la publicación de *Los israelitas en el desierto*, oratorio de uno de los hijos del Cantor, Carl Philipp Emanuel, que en 2014, cuando se hizo la producción, andaba de aniversario; y para el siguiente será con total seguridad la *Pasión según San Mateo*, que el gran violagambista y director de Igualada abordará en unas semanas por primera vez en su vida como director, presentándola el 15 de marzo en el Palau de la Música Catalana de Barcelona.

Para un artista tan polifacético, tan proteico como Savall, que pasa con absoluta naturalidad del *Llibre Vermell* a las *Siete palabras* de Haydn, de Monteverdi a la música folclórica de los Balcanes, la figura de Bach funciona un poco a la manera de pivote de sujeción, de isla de referencia en el mar inmenso de su repertorio, allá donde sabe que encontrará seguridad y refugio. Así fue siempre, lo mis-

Las fresas salvajes de Savall

mo cuando grabó las *Sonatas para viola da gamba* (dos veces, ambas junto a Ton Koopman, separadas por más de 20 años de diferencia: Virgin, 1977; Alia Vox, 2000) que cuando hizo los *Conciertos de Brandeburgo* (Astrée, 1991) o se acercó a las dos colecciones más representativas del Bach especulativo, *El arte de la fuga* (Astrée, 1986) y la *Ofrenda musical* (Alia Vox, 2001). Espacio seguro, donde dialogar cara a cara con el genio y encontrar una audiencia amplia, siempre dispuesta a dejarse seducir por la música inagotable del músico germano en propuestas sin duda estimulantes.

Pues una de las grandes virtudes de Savall ha sido la de saber rodearse siempre de talento, y no precisamente para sojuzgarlo bajo su personalidad descolante, sino para darle espacio y dejarlo expresarse con libertad. En esa dialéctica entre la expresión personal de cada uno de los músicos que participan en sus producciones, la necesaria unidad en torno a un concepto propio y la imprescindible coordinación para un trabajo común es donde se ha desenvuelto el Savall de los grandes proyec-

torquiales, corales y operísticos, con resultados que han sido juzgados como irregulares, más discutidos tanto más cuanto más se separaban del mundo barroco para entrar en el del clasicismo.

Vista a la luz de este nuevo lanzamiento y de los próximos desempeños bachianos del músico catalán, la edición hace ya dos años en formato audiovisual de la *Misa en si menor* parece el inicio de una serie con carácter acaso testamentario. Qué mejor que el maestro de Eisenach para tal empeño. Cuenta Savall en un breve ensayo incluido en este trabajo cómo descubrió el *Magnificat* y la *Sonata para viola da gamba en sol menor* de Bach —en la famosa versión para violonchelo y piano de Pablo Casals y Mieczyslaw Horszowski—, a sus 10 años de edad, mientras convalecía de una fiebre tifoidea que a punto estuvo de costarle la vida. Y confiesa conmovido el efecto que, según él, aquella mú-

ca ejerció sobre su salud: "Tras haberme enfrentado a una grave enfermedad, sentía día tras día los beneficios de la música en mi cuerpo y en mi alma. Era verdaderamente turbador darse cuenta de que, gracias a su poder, músicas creadas e interpretadas por hombres mortales se convertían por su belleza y su profunda emoción en obras maestras eternas".

No cabe duda de que el *Magnificat* BWV 243 se cuenta entre esas obras maestras que siguen conmoviendo a los públicos actuales. Savall la ofrece en su versión revisada en re mayor (la más habitual, por otro lado), revisión que Bach hizo en el primer lustro de la década de 1730, y la acom-

paña de otro *Magnificat*, el catalogado como RV 610 de Vivaldi, la primera (1717-19) de las cuatro musicalizaciones, todas muy parecidas, que el músico veneciano dejó de este himno. El registro se realizó durante unos conciertos en la Capilla Real de Versalles en junio de 2013 y contó con un quinteto solista formado por las sopranos Hanna Bayodi-Hirt y Johanette Zomer, el contratenor Damien Guillon, el tenor David Munderloh y el bajo Stephen MacLeod, la Capella Reial de Catalunya (en formación de unas 25 voces) y Le Concert des Nations. El DVD se completa con una grabación un mes posterior, tomada en la Abadía de Fontfroide (junto a Narbonne), en la que el gran clavecinista Pierre Hantaï toca como solista junto a Le Concert des Nations el *Concierto* BWV 1052. La dirección del vídeo es de Benjamin Bleton en ambos casos.

La figura de Bach es para Savall la isla de referencia en el mar inmenso de su repertorio

Alia Vox presenta ahora el programa en un doble formato, pues además del DVD se incluye un CD que ofrece las mismas grabaciones que el audiovisual con el añadido de un *Concierto* múltiple de Vivaldi, el RV 578, escrito en la misma tonalidad del *Magnificat* RV 610, al que sirve de introducción, para dos violines (los de Manfredo Kraemer y Pablo Valletti) y viola da gamba (obviamente, la del propio Savall) como solistas, en un registro antiguo y ya publicado por el sello (2003).

Se pregunta Savall en sus notas personales si no será toda la vida adulta una búsqueda de la felicidad infantil, esa patria de los que fueron niños felices (perdonen la tautología, necesaria en este caso, pues "felicidad" e "infancia" no son sinónimos). Y desliza desde esa pregunta la idea de que "hacer música es también buscar y desarrollar cierta forma de vida... una vida que sólo podrá prosperar en la búsqueda y en el acto de compartir la belleza y la felicidad".

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

‘Miroirs’ de Ravel, el millor d’Alexandre Tharaud

Redacció on 6 març, 2015 / 0 comments

© www.facebook.com/AlexandreTharaud

PALAU 100 PIANO. Alexandre Tharaud, piano. Obres de Mozart, Satie, Ravel. **PALAU DE LA MÚSICA. 3 DE MARÇ DE 2015.**

Per Lluís Trullén

El pianista Alexandre Tharaud posseeix unes qualitats tècniques i musicals de primer ordre, avalades a més amb constants aparicions públiques, enregistraments i col·laboracions amb destacades orquestres internacionals. Amb un pianisme refinat i elegant però a moments desconcertant, Tharaud tornava a Barcelona per actuar en un Palau que presentava mitja entrada i programar com ja ha fet en ocasions anteriors dos dels seus autors preferits –Mozart i Ravel–, emmarcats per tres de les orientalitzants i delicioses *Gnossiennes* d'Erik Satie. El recital va tenir dues parts diferenciades, tant a nivell estilístic com interpretatiu. Obres poc freqüentades pels pianistes, com la *Suite en Do major*, la *Gigue* i el *Praeambulum*, donaven pas a la conegudíssima *Sonata en La major*, “*alla turca*” de Mozart en la primera part del programa. En les primeres obres, escrites en un estil barroc i com subtitulava Mozart en la suite, “*a la manera de Händel*”, Tharaud va posar en joc les seves virtuts com a pianista que més el poden caracteritzar: gust pel contrast entre les veus, agilitats en els ornaments, refinament, precisió rítmica, utilització freqüent dels pedals. Tharaud és un pianista refinat, amant d'extreure sonoritats belles en si mateixes, però que té moments en què abusa d'aquest preciosisme desmesurat i fa que la música no flueixi amb tota la seva intensitat. Per això, malgrat aconseguir moments bellíssims en la sonata de Mozart, la utilització constant d'aquests recursos deixaven lloc a poques sorpreses a mesura que avançava el discurs, tot i la inclusió de determinades notes ornamentades que donaven una certa originalitat a la interpretació.

Després d'un Satie suggeridor però extremadament lent, Tharaud va endinsar-se en el món impressionista de *Miroirs*. El talent de Tharaud va emergir en tota la seva dimensió, tal com ja ha deixat palès en el seu reconegut i premiat enregistrament de la integral pianística dedicada a Ravel. Refinadíssim en els arpegis d'*Une barque sur l'océan*, colorista i evocador en l'*Alborada del gracioso*, ens va plantejar un Ravel imaginatiu d'una personalitat interpretativa inqüestionable. Ja fora de programa, una sonata d'Scarlatti (que va posar a prova el mecanisme d'escapament del piano Steinway del Palau en la ràpida repetició de notes) i una deliciosa masurca de Chopin van posar punt final a un recital que va tenir en els *Miroirs* de Ravel el seu punt àlgid interpretatiu.

g+1 0

Like 0

Tweet 0